

Adalbert

měsíčník královéhradecké diecéze

5/2025 / ročník XXXV / 39 Kč

Křesťanská kapela Dotek

Jsme Boží nástroje

9 Odešel papež František
10 Fotoreportáž z Národní pouti

13 Dějiny nemají smysl, ten jim dáváme
20 Biskup Jan o sv. Janu Pavlu II.

Diecézní setkání mládeže

Ze všech vikariátů královéhradecké diecéze se v sobotu 5.4. sjeli do města na soutoku Labe a Orlice mladí, aby spolu prožili čas plný zábavy, zpěvu, nových setkání a duchovní pospolitosti.

(Z obsahu

- 5 **rozhovor**
Bůh nás může použít
hudební skupina DoteK
- 11 **zamyšlení**
Terapeutická síla
křesťanské víry
- 13 **2. světová válka**
Dějiny nemají smysl,
ten jim dáváme
- 16 **aktuality z diecéze**
Seminář o evangelizaci
a Pastorační veletrh
- 18 **historie**
Několik střípků z otevírání
Svaté brány v průběhu staletí
- 20 **vzpomínka**
Biskup Jan o sv. Janu Pavlu II.
- 22 **pastorace**
- 27 **Svatý otec**
Poselství Svatého otce ke
Světovému dni misí 2025
- 30 **Papežská misijní díla**
- 31 Charitní listy

Evidenční číslo: MK ČR E 10261.
Měsíčník. Vydává:
Biskupství královéhradecké,
Velké náměstí 35,
500 01 Hradec Králové.
Adresa redakce:
Tiskové oddělení, Velké nám. 35,
500 01 Hradec Králové,
tel.: 495 063 422,
e-mail: adalbert@bihk.cz
Šéfredaktor: Pavel J. Sršeň

Sazba: Ondřej Štulc
Tisk: Tiskárna Garamon s.r.o.,
Hradec Králové.

Cena: 39 Kč.
Roční předplatné: 429 Kč.
Bank. spoj.: Raiffeisenbank, a. s.,
Hradec Králové,
č. ú. 1016004393 / 5500,
variabilní symbol 551,
specifický symbol je evidenční číslo
čtenáře (viz adresní štítek).

ISSN 2570-7531

Ad Iesum per Mariam

Snoubenka Ducha Svatého

Květen, měsíc Panny Marie, nás každoročně zve k hlubšímu zamyšlení nad jejím příkladem a rolí v životě církve. Tento čas, kdy příroda rozkvétá a jaro vrcholí, je v liturgickém kalendáři spojen s velikonoční radostí a očekáváním Letnic. Ona pak, Snoubenka Ducha Svatého, může být pro nás zárukou, že zdržovat se v její přítomnosti znamená prožívat blízkost jejího Snoubence. Tuto skutečnost krásně vystihuje tato modlitba: Nejčistší Snoubenko Ducha Svatého, daruj nám lásku svého neposkvrněného srdce jak k Bohu, tak k bližnímu, aby naše srdce byla chápavá a hodna všech darů Ducha Svatého, neboť teprve v plnosti těchto darů tě dovedeme nazývat svou matkou a tebe ctít. Žehnej nám, Matko, když uctíváme Ducha Svatého a snažíme se stát hodnými jeho darů, abychom ve světě obnovili čest Boží. Amen

Naděje v modlitbě růžence

Růženec je jedním z nejkrásnějších způsobů, jak se přiblížit Marii a skrze ni Kristu. Každé zdrávas je jako perla na šňůře, která spojuje naše pozemské starosti s nebeskou nadějí. V modlitbě růžence nacházíme útěchu i sílu čelit výzvám života. Květen je ideální příležitostí obnovit tuto tradici v rodinách a našich farnostech.

Mariánská poutní místa v královéhradecké diecézi

Naše diecéze je bohatá na mariánská poutní místa, která jsou svědectvím hluboké úcty k Matce Boží. Mezi nejvýznamnější patří Hora Matky Boží u Králík, kde poutníci nacházejí klid a duchovní povzbuzení. Dalším místem je kostel Panny Marie Pomocnice křesťanů v Luži, který svou krásou i historií přitahuje věřící z blízka i daleka. Nezapomeňme ani na Koclířov s kostelem sv. Alfonse a Capelinhou Panny Marie Fatimské, kaplí pro střední a východní Evropu, kde se zvlášť připomínají fatimská zjevení. A samozřejmě poutní místo Rokole, kde se člověk posílí na duchu i na těle.

Panna Maria – symbol naděje

Maria nás učí trpělivosti a důvěře v Boží plány. Její „fiat“ při zvěstování je příkladem odevzdanosti do Boží vůle, která vždy směřuje k dobru člověka. V dnešním světě plném nejistot nám její příklad připomíná, že naděje není jen pasivní čekání, ale aktivní důvěra v Boží milosrdenství a život z něj.

V tomto měsíci tedy využijme příležitost k návštěvě mariánských poutních míst, k modlitbě růžence a ke ztišení ve společenství s Pannou Marií. Ať nás provází její přímluva na cestě víry, naděje a lásky k Bohu a bližním!

K tomu vám ze srdce žehnám.

P. Dmytro Romanovský

Bůh nás může použít

Už několik let vytváří **hudební skupina Dotek** svojí hudbou prostor pro setkání s Bohem. Hudebním žánrem chval touží přinést Boží pokoj, naději a novou jiskru víry napříč církvemi i generacemi. O kapele jsme si povídali nejen s jejím frontmanem Jiřím Hubálkem.

77 Kdo přišel s myšlenkou založit kapelu a proč?

Jirka Hubálek: Dali jsme se dohromady díky projektu Davidův stánek. Bratři kapucíni spolu s bratry evangelikály uspořádali v Praze akci chval, která spočívala v nepřetržité zpívané modlitbě od čtvrtka do soboty přes dny i noci. Název Davidův stánek odkazuje na biblickou instituci, kterou zavedl král David. Hudebníci se tehdy u stánku střídali ve dne v noci a zpěvem vzdávali Bohu chválu. Byl jsem osloven, zda bych dal dohromady kapelu, která by byla součástí této modlitební štafety. Oslovil jsem kluky z Vesmírné kapely, ve které jsme hráli, a tak jsme vznikli. Na rozdíl od jiných našich kapel z minulosti, tahle od počátku nesla jasnou myšlenku – opravdově se modlit, chválit. Tento žánr si nás získal a my víc a víc poznávali spolu s ním a skrze něj Boha. Stávali jsme se svědky silných svědectví konkrétních Božích doteků, které dodnes dávají našemu hraní hluboký smysl. Jsme vděční, že nás Pán takto spojil a že můžeme jako král David mít jasný cíl – vyjádřit Bohu vděčnost a lásku.

77 Dotek. Proč?

Petr Klinger: Dlouho jsme hráli beze jména – chtěli jsme najít název, který by skutečně vystihoval to, k čemu jsme povoláni, a co dává kapele význam. To jsme usilovně hledali a modlili se za to. Jednou večer jsem přemýšlel o tom, co lidé zažívají na večerech chval a co jim my můžeme skrze hudbu předat. Vlastně zprostředkováváme lidem dotek Boží blízkosti. A DOTEK byl na světě. Přál bych si, aby to bylo právě

to, co si lidé z chval odnesou – zakusit Dotek Hospodina, plného nekonečné lásky, tak jak zpíváme v písni Nekonečná láska: „Nedá se koupit, ničím zasloužit. Dáváš stále sebe víc...“. Název Dotek se zalíbil, přebil další návrhy a už zůstal.

77 Máte v repertoáru pouze křesťanskou muziku nebo hrajete i při jiných příležitostech – svatby, plesy?

Jirka Hubálek: Kapela DOTEK vznikla jako kapela chval – a v tom chceme pokračovat. Věříme, že právě v tom je požehnání, které jsme přijali. S touto partou jsem ale byl součástí nespočtu hudebních souborů na svatbách, koncertů s křesťanskou autorskou hudbou. Dokonce jsme donedávna měli i zábavovou kapelu na plesy a svatební veselí. Byly to krásné časy: energie z publika, pohledy plné emocí i dlouhé cesty domů pozdě v noci... ale to už je jiný příběh.

77 Kdy jste vznikli? Jste v původní sestavě? Představte se každý?

Jirka Hubálek: Vznikli jsme v září roku 2019. Začínali jsme ve čtyřech ve složení kytara, basa, bicí a housle. Hned na druhou akci jsme přizvali pátého člena, klávesistu, a tuto strukturu držíme dodnes.

Jen dva z nás pamatují úplné začátky – já a náš baskytarista Petr. Petr je člověk, který vnáší do kapely klid a svými tóny dává hudbě hluboký základ.

Petr Klinger: Začátky byly krásné, občas celkem dobrodružné. Před vznikem kapely jsem k tomuto žánru neměl moc blízko.

Způsoby modlitby jako zvednuté ruce nebo vlajkování pro mě byly cizí a nerozuměl jsem jim. Těto otevřenosti v modlitbě jsem však rychle přicházel na kloub a nyní je to přirozené jako úkony při mši svaté. Dřív jsem chválu vnímal spíš jako koncert, ve kterém je důležité hrát dobře, ukázat se. Dnes jsou pro mě oblíbená forma modlitby, ve které jde především o Boha. Během hraní se dokážu uvolnit a vnímat Pána naplno. To ale nesnižuje mou chuť se zlepšovat a dál se v hudbě učit. Hraji na baskytaru a rád i vezmu do ruky akustickou kytaru a zazpívám. S manželkou máme díky Bohu dvě zdravé a krásné děti. Věnuji se tesařskému řemeslu a poslední roky přes zimu ještě truhlařím.

Jirka Hubálek: Zmínil jsem houslistu, který kvůli vytížení kapelu musel opustit. Perfektně ho nahradil další Petr – tentokrát s violoncellem. Miluju jeho zvuk i jemnost, kterou vnáší do každé písně.

Petr Kučera: V Doteku hraji na violoncello a občas zpívám. Mimo kapelu si rád zahraji na kytaru. Studuji počítačové inženýrství na ČVUT a pracuji ve firmě, starající se o železniční infrastrukturu. Na chválách mám moc rád chvíle, kdy zavřu oči, zaposlouchám se do hudby a utvářím melodie, kterými chválím Pána. Občas se stane, že nějaký mnou zahráný motiv zaslechne Kuba (klávesista), odpoví mi něčím podobným a pak třeba i já jemu. To jsou chvíle, které jsou pro mě projevem obrovské svobody a přítomnosti Pána.

Jirka Hubálek: Bubeník Honza aktuálně mění své místo a kapela tak půjde dál s novým člověkem. Jsme mu vděční za

vše, co s námi prožil a co do kapely vložil. Věříme, že každý, kdo kapelou prošel, v ní zanechal jedinečnou stopu, která ji formovala. A že ovoce, které skrze jejich službu Bůh přinášel, ponese dál – v síle Ducha Svatého, který tvoří, vede a spojuje. Klávesy v začátcích hodně chyběly a vystřídal se u nich dva skvělí kluci. Nyní je má v rukou náš nejnovější člen – klávesista Kuba. Vytváří nejen nosnou harmonii, ale i melodie, které otevírají prostor pro modlitbu a spojují všechny nástroje v jednotný celek.

Jakub Soukal: Začalo to zhruba před dvěma lety na adventním večeru chval, který kapela tehdy pořádala a kam jsem byl pozván jako záskok. Měl jsem za sebou různé hudební zkušenosti např. v kapelách Etc – Ex Toto Corde a Hluboké koření, tehdy jsem byl ale otevřený novým hudebním příležitostem. Po adventním večeru chval mě Jirka oslovil s nabídkou spolupráce, na kterou jsem rád kývnul. S manželkou a synem Tobiášem žijeme v Králíkách, kde pracuji jako provozní

ředitel Hotelu Poutní dům. Hudba mě bavila od malička a jsem rád, že teď můžu tento dar od Pána věnovat službě druhým. Mě samotného to stále obohacuje.

Jirka Hubálek: Kuba už naskočil „do rozjetého vlaku“ a do kapely zapadl přirozeně, skoro jako by tam patřil odjakživa. Pro mě to bylo jako znamení, že si Bůh kapelu řídí. Vede si nás na nejrůznější místa. Hráli jsme na Velehradě, konferenci Křesťan a peníze, Noci kostelů bratří evangelikálů v jejich venkovním „kosteletě“ v Hradci Králové. Často jsme odjížděli obohaceni s vědomím, že jsme všichni bratři a sestry a máme k sobě blízko, ať jsme jakéhokoliv vyznání.

?? A co vy, Jirko?

Můj příběh worship leadera začal poněkud nenápadně. Nezdálo se, že bych měl předpoklady na to, být zpěvákem, hudebníkem, natož abych s tím vylezl na pódium. Jako tichý, introvertní kluk jsem zavítal na Diecézní centrum života

mládeže Vesmír. Našel jsem tam dobré lidi, před kterými si nemusíte na nic hrát. Osvobozující pocit. Dostal jsem tam do ruky kytaru a můj život se začal formovat úplně jiným směrem. Nastoupil jsem do křesťanské pop-rockové skupiny Smile Back a začal jsem poznávat křesťanství do hloubky díky mnoha lidem na cestách s kapelou. Mnohokrát jsme byli součástí evangelické bohoslužby, jejíž nedílnou součástí byl právě žánr chval. Ten mě pak přivedl k založení DOTEKU. Pracuji jako PR pracovník a fundraiser v Oblastní charitě Červený Kostelec a s milovanou manželkou čekáme rodinu.

?? Kdo je motorem kapely? A máte demokracii v kapele?

Petr Kučera: Hlavním motorem našeho působení je touha společně hrát a skrze to chválit Pána. Vnímám, že slovo „společně“ je velice důležité a všechny nás propojuje. Když nebudu vědět, že ostatní kluci jsou v pohodě, věří mi a jsme na stejné vlně, vím, že sám modlitbu tak

⚡ Kapela Dotek přijede za vámi kamkoliv

⚡ Hudebně kapela doprovodila i Seminář o evangelizaci

(Večer chval v Čáslavi

(...a po jejich skončení i posezení s účastníky

dobře neprožijí. Proto jsou pro nás důležité i vztahy, které máme mezi sebou. Naše parta není jen o tom, abychom podávali výkony, hráli dokonalé aranže a sklízeli potlesk. Ale o opravdovém prožití modlitby – a to nejde bez důvěry a podpory. Když chvály organizujeme, snažíme se, aby všichni v týmu byli ztotožnění s tím, co chceme ten večer. Když jdeme s kůží na trh, není už prostor na pochybnosti – musíme si důvěřovat. Nejedná se o koncert, ale o společnou modlitbu, kde jsme si všichni rovni.

77 Jak to máte s repertoárem?

Jirka Hubálek: Náš repertoár obsahuje čistě převzaté písně. Snažíme se vybírat často takové, které lidé znají, aby se mohli snáz ponořit do modlitby. Tvoříme jim originální aranže v našem stylu. Tedy spíše samy aranže vystupují z každé písně, jako bychom je v nich objevovali. A to nás moc baví. Promítáme texty, aby ani neznalost nebyla překážkou v modlitbě k Pánu. O něm to celé je. Zpíváme písně, jdeme do hloubky textů oslavujících Boha - toho, jaký je. Tak ho poznáváme, přibližujeme se k němu a stíny padají za nás.

77 Máte nějakou vizi, kam byste se chtěli posunout, metu, kam se dostat?

Jirka Hubálek: Naše vize je jednoduchá: přinášet svědectví o dobrém, milujícím a živém Bohu. O Tom, který daruje, obnovuje a zve do vztahu. Na chválách jsme svědky toho, jak lidé prožívají dotek Boží

blízkosti – někteří zažijí vnitřní uzdravení, nový impuls ve víře, z vyhasínající víry zažehlý plamen Ducha Svatého. A někteří se po letech znovu přiblíží k Bohu jako milujícímu Otci. A přesně tam chceme být – dostat se tam, kde nás Bůh může použít.

77 Jaké jste měli největší publikum? Jezdíte třeba festivaly?

Jirka Hubálek: Na festivalu jsme zatím nevystupovali. Jedním z oblíbených vystoupení pro mě jsou adventní trhy. Vnímám, že okolo Vánoc jsou lidé otevřenější duchovním tématům, souzní s křesťanskými hodnotami a rádi se nechají zasnít, jaký by byl svět, kdyby... Téma Boží lásky jsme tedy vytáhli na hlavní pódium na Velkém náměstí v Hradci Králové. Kostel na náměstí byl otevřený veřejnosti a připravili ho skvělí účastníci Evangelizačního kurzu, kteří se tam ujali lidí, kterým vystaly o Bohu otázky. Mají můj velký obdiv, že se nebáli hledající oslovit, vyslechnout a modlit se za ně. Zažili tak silné příběhy a obrácení. Největší aktivní publikum bych však odhadl, že bylo v rámci Celostátního setkání mládeže v Hradci Králové, který jsme chválami doprovázeli.

77 Jak to máte s propagací?

Jirka Hubálek: Jsme na sociálních sítích, kde občas něco z akcí sdílíme. Nejde ale zachytit pravou atmosféru modlitby a sítě jsou pro nás tedy jen prostředkem k tomu, pozvat k osobní účasti. Je skvělé, když vznikají nové chválové písně, nahrávají

se a tvoří se hudební alba. Zatím jsme ale cítili, že je naše místo především mezi lidmi – v modlitbě, ve službě, v živém kontaktu. Sledujte nás na sociálních sítích.

77 Máte již fanouškovskou základnu?

Petr Kučera: Bez našich rodin, kamarádů i srdečných účastníků bychom to nedali. Modlí se za nás, pomáhají nám s technikou, sdílí, co na chválách s Bohem prožili. To je naše základna. Naším cílem nejsou věci, které mají mnohdy kapely společné – peníze, sláva, uznání. Chceme prostě nechávat lidi zažívat Boží Dotek.

77 Každá kapela chce vydat CD nebo LP.

Petr Kučera: Momentálně žádné CD ani LP nemáme a v blízké budoucnosti ani nechystáme.

77 Jak vidíte budoucnost kapely?

Jirka Hubálek: Nepatříme asi mezi kapely, které si malují velké cíle. Spíš jsme vděční za to, co žijeme teď. Hudba nás těší a služba dává smysl. Díky lidem, kteří nás podporují, cítíme motivaci dál tímto způsobem sloužit. Moc si vážíme každého člověka, který nás svým slovem povzbudil, ale i nasměroval nebo dal nový podnět. Nevíme, co bude za další léta, ale když Pán dá, budeme Ho dál nést.

77 Kde vás posluchači letos budou moci slyšet?

Jakub Soukal: Aktuálně máme pouze rozjednané nabídky. Zatím je však necháváme otevřené do chvíle, kdy s novým členem začneme novou sezónu. A bude to brzy!

77 Co vám hudba, nad to křesťanská hudba, dává do života?

Petr Kučera: Vnímám, že hudba je univerzálním jazykem, kterému rozumí téměř každý. Věřící lidé minimálně každou neděli poslouchají či spoluutváří hudbu a ta se do nich zapisuje. Zažili jste někdy koncert populární hudby, kde se zpěvákem zpívají všichni fanoušci, spojují se v jeden hlas a vzniká atmosféra souladu a jednoty? Podobně tak v modlitbě chval silně prožívám chvíle, kdy mají lidé zavřené oči, kapela přestane hrát, ale lidé spojení v modlitbě zpívají dál. Přesně v takových momentech zažívám Boží přítomnost nejintenzivněji, spojen s ostatními lidmi ve společenství, v modlitbě. To mi mimo jiné křesťanská hudba dává. Jednotu v Boží přítomnosti. Při organizaci Hudebního týdne na Diecézním centru života mládeže Vesmír jsme s týmem zažili takový moment. Jeden večer po modlitbě Taizé přijel na neohlášenou návštěvu starší dědeček se svojí manželkou. Zjistili jsme, že je autorem překladu písně Ó Pane zhasíná den. Spontánně jsme ho zapojili do programu, který skončil tím, že nám píseň hrál. Místnost byla osvětlená jenom svíčkami a všichni jsme s ním zpívali různými hlasy, které vytvářely jednu velkou harmonii. Bylo to úžasné.

Jirka Hubálek: S Petrem naprosto souzním. Pro mě je to určitě i svoboda. Nebylo pro mě nikdy svobodné jít před tabuli nebo něco před lidmi předvádět. S hudbou je to jiné. Jakoby byla stvořená pro mě, abych jí Boha nesl. S ní není studu ani trémy, která by byla překážkou. V upřímném napojení se na hudbu si píseň jakoby sama říkala, jak ji mám hrát a mluví ke mně ve svých textech. Proto je pro mě tak důležité, co zpívám. Sám jsem autorem pár písní o lásce nebo o Bohu. Modlitba vlastním textem strukturované písně chval jsou pro mě ale zatím neobjevené vody a rád se napojuji a hraji na už vymyšlené písně. Někdy přesto Bohu

jen tak chválu vlastními slovy zpívám bez struktury. Jsem poctěn, že může i on zpívat skrze mě k lidem. Hudba mi tak dává do života drive, dotek umění a svobodu v jejím stvořiteli.

77 Je nějaký písňový text vaší srdcovkou?

Jirka Hubálek: Kromě zažívání Boží přítomnosti skrze melodii, kterou mi písně přinášejí, ke mně pronikají slova jednotlivých písní. Občas se jenom zastavím, otevru si zpěvník a čtu písně pouze jako text nebo je používám jako modlitbu. Poslední půl rok se mi moc líbí text z písně Cesta života od skupiny Adorare: „*Klečím tu Pane před Tebou, množství hříchu v dlaních svých ukrývám ...*“

Hudbou k Bohu s kapelou Dotek

Chceme přinášet svědectví o dobrém, milujícím a živém Bohu.

Kdo je členem kapely Dotek?

Jiří Hubálek – zpěv, akustická kytara
Jakub Soukal – klávesy
Petr Kučera – violoncello
Petr Klinger – baskytara
Jan Klinger – bicí

Neváhejte nás kontaktovat, rádi zahrajeme i u vás!

Jiří Hubálek, telefon: 732 169 566
kapeladotek@gmail.com
www.kapeladotek.cz

77 Jak se organizačně připravujete na večer chval?

Jirka Hubálek: Věřím, že chvály jsou o každém člověku v místnosti. Organizace vyžaduje mít tým lidí počínaje worship leaderem, který vše sjednocuje, až po ty, kteří vyvěsí plakáty, aby se akce dostala k těm, kteří ji potřebují. V kapele prvně komunikujeme s organizátory. Potřebujeme zajistit vhodný, akusticky přívětivý prostor a zodpovědnou osobu na místě, která nám může zaručit, aby vše fungovalo. Při přípravě večeru chval je na prvním místě téma Např. Krok do neznáma. Podle něho vybíráme písně, někdy i řečníky, a tak tvoříme harmonogram, aby vše bylo nástrojem k prohloubení modlitby každého účastníka. Prostor je vyzdobený tak, aby odkazoval na Ježíše, o kterém to celé je. Za kvalitu zvuku je zodpovědný zvukař. Dělá úžasnou a záslužnou práci, která umožňuje ještě lépe předat naše poselství. Není vidět, ale bez něj by to kolikrát nešlo. V přímluvné modlitbě účastník zažije přijetí, podporu a vědomí, že na těžkosti nemusí být sám. Může se vypovídat dvojici lidí, která ho vyslechne a má touhu jeho pochyby, bolesti, ale i přání předat v modlitbě Duchu Svatému, aby přišel a naplnil.

Všichni jsme tak Boží nástroje. Jakmile ale začnou chvály, všichni v místnosti jsme jeden tým, který má touhu jít za Bohem, nezáleží na rolích.

77 Co mají Večery chval přinést?

Jirka Hubálek: Myslím, že si v nich každý najde to, co potřebuje. Jejich podstatou je prohloubit a oživit víru a pomáhají najít bližší cestu k Bohu.

77 Jak uspořádat Večer chval ve vlastní farnosti?

Jirka Hubálek: Nebát se. Jít do toho s vědomím, že to není o lidech a jejich slabostech. Je to o Boží síle, která skrz nás může proudit, a já jsem nástroj, který může nést Boha. Neboj se být nástrojem!

Odešel papež František (17. 12. 1936 – 21. 4. 2025)

Zprávu o odchodu našeho milovaného papeže Františka jsem přijal s velikou bolestí a zármutkem, zároveň s pevnou vírou a nadějí, že Pán povolal svého služebníka na věčnost podle své vůle. Svatý otec zemřel na vrcholu Velikonoc jubilejního svatého roku, který sám vyhlásil, v době, kdy slyšíme nejsilněji v celém roce poselství o Kristově prázdném hrobě. Dal nám tím znamení, že jeho i naše cesta vede za zmrtvýchvstalým Kristem. Papež František vnášel do Církve z pozice Petrova nástupce svatost, pokoru, velikou lidskost a otcovskou dobrotu. Kladl veliký důraz na sociální spravedlnost ve světě, bojoval proti klerikalismu a jiným neřestem uvnitř i vně Církve, učinil církev sympatičtější a otevřenější k naslouchání potřeb lidí na všech kontinentech, dal jí autentičtější a něžnější tvář. Děkujeme společně Pánu za papeže Františka, za jeho službu a za jeho dary a vyprošujeme mu věčnou slávu. Církev se nyní ocitla bez Petrova nástupce, pamatujme v modlitbě také na ni a vyprošujme jí Ducha Svatého, Jeho moudré a milostivé působení do časů příštích.

Mons. Jan Vokál, biskup královéhradecký

75 let od Akce K

V noci ze 13. na 14. dubna 1950 byla zahájena Akce K. Jednalo se o násilnou likvidaci klášterů a mužských řeholí. V Československu bylo zlikvidováno 219 řeholních domů a internováno či centralizováno 2376 řeholníků.

Počátek Akce K (Akce kláštery) je možné datovat již do dubna roku 1949, kdy na schůzi církevních pracovníků akčních výborů Národní fronty zazněly požadavky na zrušení klášterů. Zákony z října 1949 (tzv. „církevní zákony“) podřídily církve státní moci. Byl zřízen Státní úřad pro věci církevní (SÚC), který dohlížel na fungování církvi, uděloval státní souhlas pro výkon duchovenské služby a hospodaření církví podřídil státu. Tím si komunistický režim zajistil vliv na katolické duchovenstvo a jeho službu v pastorační. Zbývala však ještě jedna složka katolické církve, která nemohla zůstat bez povšimnutí: mužské a ženské řeholní řády a kongregace.

Na samotném předsednictvu ÚV KSČ byla akce připravována od 22. srpna 1949, kdy předsednictvo schválilo návrh tzv. církevní šestky, plán na soustředění

řeholníků. Dalším postupem vůči řeholím byl pověřen SÚC, který pečlivě shromažďoval informace o jednotlivých kláštorech v republice. Dne 20. ledna 1950 pak předsednictvo ÚV KSČ přijalo konkrétní plán likvidace mužských klášterů, který se měl uskutečnit ve dvou etapách.

První etapa byla namířena proti nejpočetnějším řádům. V noci ze 13. na 14. dubna 1950 uskutečnila Bezpečnost první plánovanou fázi akce – příslušníci SNB, StB a oddíly Lidových milicí obsadili 75 klášterů v českých zemích. Okolo půlnoci ozbrojení muži vtrhli do klášterů a řeholních domů sedmi největších řádů v Československu, přinutili řeholníky vstát, vzít si jen několik osobních věcí a odvezli je do speciálních koncentračních klášterů – tzv. internačních, koncentračních či soustředovacích táborů.

Řeholníci byli nezákonně vězněni, nuceni vykonávat těžké práce a podrobování politickému školení s cílem „převýchovy“. Někteří byli postupně přesouváni do vězení nebo k Pomocným technickým

praporům (PTP). Některé řády byly státem formálně rozpuštěny, což jejich členové zpravidla odmítli přijmout. Nucené politické školení, které mělo řeholníky obrátit k marxismu-leninismu a přimět je ke zřeknutí se řeholního života, přineslo jen omezený efekt – byť část, zejména mladších, řeholníků se do civilního života skutečně vrátila.

Druhá etapa akce, zaměřená na zbylé mužské řády, proběhla ve dnech 27.–28. dubna 1950, kdy bylo obsazeno dalších 69 klášterů. Akce K měla i dalekosáhlé hospodářské důsledky – došlo k devastaci řeholních budov a ke znehodnocení velkého množství inventáře, včetně knih, uměleckých předmětů či liturgických předmětů. Na první etapu Akce K bezprostředně navázala Akce Ř, která se zaměřila na ženské řeholní komunity.

V roce 2025, si připomínáme 75 let od začátku této brutální likvidační akce komunistického režimu. Pamatujme na statečnost řeholníků a řeholnic, kteří i přes útlak zůstali věrni svému povolání a víře.

Zdroj: cirkev.cz

Fotoreportáž z Národní pouti Jubilejního roku 2025

(Národní pouť České republiky v Jubilejním roce 2025

(Zahajovací bohoslužba v bazilice sv. Jana v Lateráně

(Biskup Jan ve svaté bráně baziliky sv. Pavla za hradbami

(Děti z ČM Fatimy v obětním průvodu v bazilice sv. Petra

(Svatocecilský sbor z Ústí n. Orlicí

(Cesta poutníků naděje národní poutí neskončila...

Terapeutická síla křesťanské víry: uzdravující láska Ježíše Krista

V únoru, v den svátku Panny Marie Lurdské pronesl své zamyšlení k účastníkům setkání ve Fakultní nemocnici Hradec Králové **P. David Bouma**, kterého o promluvu požádal biskup Jan Vokál v rámci své pastorační návštěvy nemocnice.

Přinášíme slova P. Davida Boumy, neboť vyřčené myšlenky jsou inspirující.

Mladí lidé dneška mají řadu obdivuhodných vlastností – jsou autentičtí, upřímní, mají smysl pro sebereflexi a nebojí se přiznat své chyby. Přesto se zdá, že mnoho z nich se vnitřně potýká s nejistotou a rozbitostí.

Dnešní mladý člověk, který dospíval v období pandemie a izolace, byl vystaven intenzivnímu vlivu sociálních sítí – s jejich výhodami, ale také s jejich stinnými stránkami. Úzkosti, deprese, pocity osamění nebo dokonce myšlenky na sebevraždu jsou bohužel častými průvodci jejich života. A přesto je na nich něco velmi inspirujícího – chtějí růst. Hledají smysl života, touží po hlubokých a autentických vztazích a jsou ochotni učit se z chyb.

Jako kněz a vysokoškolský učitel stojím vedle nich v roli, která propojuje oba tyto světy – duchovní i akademický a často si uvědomuji, že křesťanská víra má jedinečnou terapeutickou sílu, která může léčit zranění duše a přinášet naději tam, kde ji svět často nenabízí.

Křesťanství: Náboženství, které uzdravuje

Křesťanství je hluboce spjato se svým zakladatelem, Ježíšem Kristem. Na rozdíl od jiných náboženství není Ježíš pouze prorok nebo učitel, ale přímo středem víry. Ježíš není jen historickou postavou – je živým protějškem, s nímž věříci vstupuje do vztahu.

P. David Bouma s biskupem Janem Vokálem po přednášce ve Fakultní nemocnici HK

V evangeliích nacházíme dvě hlavní roviny Ježíšova působení. Tou první je jeho vztah s Bohem, kterému říká „Abba“ – Otec. Toto aramejské slovo vyjadřuje hlubokou důvěru a blízkost, kterou Ježíš vůči Bohu pociťoval. Druhou rovinou je jeho vztah k lidem. Ježíšův přístup k druhým byl vždy láskyplný, soucitný a uzdravující.

Ježíšova moc nikdy nesloužila k ovládání nebo ponižování druhých. Naopak, vždy byla zaměřena na pomoc potřebným. Uzdravoval nemocné, osvobozoval ty, které trápily vnitřní tlaky nebo společenské vyloučení, a vracel důstojnost těm, na které společnost zapomínala. V evangeliích je několikrát zdůrazněno, že Ježíš byl vnímán jako ten, kdo „má moc“. Tuto

moc však nikdy nezneužil – vždy ji použil k tomu, aby přinesl naději, uzdravení a svobodu.

Naděje a smysl života

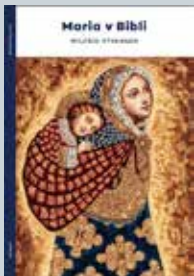
Jednou z největších potřeb člověka je najít smysl svého života. Smysl a naděje jsou dvě hodnoty, které spolu úzce souvisejí. Pokud nemáme naději, ztrácíme schopnost hledat smysl. Křesťanská víra nabízí naději, která není založená na naší vlastní síle, ale na poznání, že jsme bezpodmínečně milováni Bohem.

Tato naděje pomáhá člověku překonávat životní zkoušky a nacházet světlo i v těžkých chvílích. Učí nás dívat se na svět

(Knižní tipy**Nakladatelství Doron**

Uhřetice 76, 683 33 Nesovice
Tel.: 517 367 656, doron@doron.cz
www.doron.cz

Wilfrid Stinissen

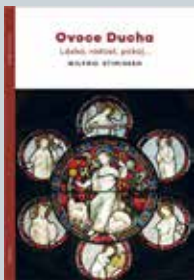
Maria v Bibli

Těm, kteří tvrdí, že Písmo toho o Marii příliš mnoho neříká, lze odpovědět, že právě s Marií Bible začíná i končí. Už na prvních stránkách hovoří o matce všech živých a v závěru líčí ženu přemáhající draka. A tak jako Bible začíná a končí „ženu“, podobně se Ježíšovo veřejné působení v Janově evangeliu odvíjí mezi dvěma popisy Marie. *Brož., 116 s., 229 Kč*

Wilfrid Stinissen

Ovoce ducha

Láska, radost, pokoj...

Poslední dobou narůstá „poptávka“ po darech Ducha i po charismatech ke službám. Nicméně známkou svatosti nejsou charismata, ale právě ovoce Ducha. Po něm bychom měli toužit především, protože pouze ono je důkazem toho, že jsme dětmi Božími nejen podle jména, ale že mocí Ducha svatého nastává naše vnitřní proměna, připodobňování se Kristu. *Brož., 119 s., 349 Kč*

očima Ježíšovy lásky, která neodsuzuje, ale otevírá cestu k uzdravení a novým začátkům.

Sebesoucít: Miluj bližního jako sebe

Jedním z klíčových přikázání křesťanské víry je výzva „Miluj bližního svého jako sám sebe“. Tato slova nám připomínají, že abychom mohli opravdově milovat druhé, musíme nejprve přijmout sami sebe – se všemi svými slabostmi, chybami i zraněními.

Sebesoucít není sebelítost ani sobectví. Je to schopnost být k sobě laskavý, přijmout své limity a čerpat sílu z Boží lásky. Lidé, kteří se naučí být soucitní sami k sobě, jsou psychicky odolnější a lépe zvládají životní výzvy.

Ježíšova láska nám dává příklad, jak postupovat k sobě i k druhým. Pokud dokážeme vnímat jeho bezpodmínečné přijetí, budeme schopni lépe přijímat sami sebe a rozdávat tuto lásku dál.

Technologie a návrat k jednoduchosti

Dnešní doba je charakterizována rychlým rozvojem technologií a neustálým online připojením. Mnoho mladých lidí žije ve světě, kde jsou jejich myšlenky a vztahy formovány algoritmy sociálních sítí. Tento tlak však často vede k pocitu odcizení a nespokojenosti.

Křesťanská víra nás vyzývá k návratu k jednoduchosti a k tomu, abychom vnímali krásu přítomného okamžiku. Vztahy potřebují skutečnou komunikaci – schopnost naslouchat, být přítomen a vytvářet prostor pro druhé. Skutečné propojení se světem a lidmi kolem nás je cestou k vnitřnímu klidu a naplnění.

Odpuštění a smíření

Odpuštění je jednou z nejtěžších, ale zároveň nejvíce uzdravujících věcí, které můžeme zažít. Bez odpuštění se často ocitáme v pasti hořkosti a viny, která nás svazuje.

Křesťanská víra učí, že odpuštění není pouze otázkou naší vůle, ale také čerpáním síly z Boží lásky. Pokud dokážeme přenechat své bolesti Bohu a otevřít se jeho uzdravující přítomnosti, můžeme najít cestu ke smíření – se sebou samými i s druhými.

Služba druhým

Jedním z nejkrásnějších projevů křesťanské víry je služba druhým. Pomoc potřebným nejenže přináší užitek těm, kdo ji přijímají, ale má také terapeutický efekt na ty, kteří ji poskytují.

Služba je konkrétním projevem Ježíšovy lásky. Učí nás, že skutečná radost není v hromadění majetku nebo výkonu, ale ve schopnosti rozdávat, sdílet a být tu pro druhé.

Modlitba jako zdroj síly

Modlitba je ústředním prvkem křesťanského života. Je to prostor, kde se setkáváme s Boží láskou, otevíráme mu své srdce a čerpáme sílu pro každodenní výzvy.

Modlitba nás vede k hlubšímu propojení s Bohem a pomáhá nám zklidnit mysl, obnovit naději a najít vnitřní rovnováhu. Ježíšova láska, kterou v modlitbě zakoušíme, nás posiluje a uzdravuje.

Závěr

Křesťanská víra nabízí jedinečný terapeutický potenciál. Uzdravující láska ukřižovaného a vzkříšeného Ježíše Krista přináší do našich životů naději, smysl a schopnost překonávat těžkosti. Pokud dokážeme tuto lásku přijmout a otevřít se jí, můžeme nejen sami nacházet uzdravení, ale také přinášet tuto uzdravující sílu druhým. V tom tkví skutečné poselství křesťanství – být nástrojem lásky, naděje a uzdravení ve světě, který to tolik potřebuje.

doc. ThLic. David Bouma, Th.D.)

Autor vyučuje na Katedře kulturních a náboženských studií PdF UHK a Katedře filozofie a systematické teologie KTF UK. V diecézi působí jako capellanus specialis.

Dějiny nemají smysl, ten jim dáváme

Druhá světová válka se stala inspirací publicistických i uměleckých děl. U nás se často jejich námětem stává odboj, a ještě častěji černobílý přístup k jevu, který není jednoduché pochopit. Snažila jsem se o to v rozhovoru s předním českým historikem profesorem **Robertem Kvačkem**.

„Říkám si, kolik statečných lidí za války položilo své životy, obětovali své rodiny a jak zlehčována byla posléze jejich role, když se hovořilo o tom, že být v odboji patřilo k dobrému tónu, nebo že odbojáři byli jenom parašutisti, potom zase jenom komunisté, a nakonec jsme byli všichni kolaboranti.

Je to tak, jak říkáte. Velmi přesně to vystihujete. Takovouto stupnici názorů máme k dispozici v publicistice i v dost rozšířeném veřejném mínění. Já jsem se odbojem nijak speciálně nezabýval, mě spíš zajímaly osudy určitých odbojářů. Pro mě bylo naprosto mimořádným zjištěním, kolik lidí vědělo o atentátu na Reinharda Heydricha. Jaká to byla hrstka lidí a jak nikdo z nich nepodlehli tomu obrovskému tlaku, který po atentátu přišel na českou společnost. I ta 14letá Jindřiška Nováková, která vydržela defilé s kolem v Petschkově paláci, ačkoliv to ona odvedla kolo, které zraněný Jan Kubiš nechal stát u obchodu firmy Baťa na rohu Slavatovy a Primátorské ulice. Nezhroutila se, vydržela to. Prozrazení se ale stejně nepodařilo zabránit. Po zradě Karla Čurdy byla také rodina Novákových zatčena gestapem, převezena do Terezína a odtud do Mauthausenu. Jindřiška Nováková byla nejmladší z obětí, které tam nacisté zavraždili.

Bylo to pár desítek naprosto obyčejných lidí. Žádný z nich nechtěl být ani velký ani hrdinný. Takhle smýšleli, takhle žili, domnívali se, že tak je to spravedlivé,

a žádný z nich to nevzdal. Žádný z nich nepodlehli. A vědět o nich by bylo dobré, alespoň o některých. Třeba znát jméno Jindřišky Novákové, vždyť to byla 14letá holka, její vrstevníci se dnes u nás poprvé učí o odboji. Jenže tohle není téma, které by bylo zajímavé pro publicistiku, toužící po senzaci. Ona bude hledat stíny tam, kde je více barev. Jenom stíny, samozřejmě, protože z toho se dá něco vytlout.

„Konec konců, i na filmovém plátně vypadá tanková bitva patrně efektněji než osud 14leté Jindřišky, žákyně školy v Kirchmayerově, dnes Zenklově ulici v Libni.

Samozřejmě. Ona si dlouho neuvědomovala, do čeho se dostala, že se stala účastnicí protektorátního protinacistického odboje, a jaké to může mít vyústění. Byla tak vychovaná v rodině, maminka ošetřující zraněného Kubiše ji poslala pro kolo a ona šla. Mohla se zhroutit, ale ona šla. Později už věděla, co se děje. Mně bylo v té době 10 let, živě si vzpomínám na hysterii, která se odehrávala po 27. květnu 1942. Kluk prožívá válku jinak než dospělý a jeho vjemy jsou v tomhle takové stálé. Víím, že to byla doba, kdy vydržet muselo být pro tu holčičku mimořádně obtížné.

Byla to šestiletá obtížná válka. Šestiletá. Bereme to jaksí samozřejmě, ale uvědomujeme si, že český odboj je v té své aktivitě nejdéle? Že to je nejdéle trvající odboj v Evropě? Hovořil jsem s lidmi, kteří

byli v odboji od počátku až do konce, a takových vydrželo málo, května 1945 se dožila až čtvrtá odbojářská generace. První dvě, ty nejelitnější, byly vybity. Ti pamětníci mně říkali, že kdyby věděli, že to bude trvat šest let, tak by do toho nikdy nešli, protože to bylo k nevydržení. Oni by do toho asi šli, ale chtěli mi říct, jak to bylo těžké.

Pak si uvědomme, že v tomhle prostoru je odboj novou podobou společenské činnosti. My řekneme odboj, ale co to obsahově znamená? Je to vlastně nová forma existence části české společnosti, kterou se musí učit. My jsme neměli tradici podzemní politické práce, my jsme neměli tradici ilegality, my jsme to nepotřebovali, my jsme to tedy nikdy netrénovali, nezkoušeli. Přišlo to po březnu 1939, odboj se musel učit žít, nově žít. Řeknu to nepřesně, ale jediné tak je to srozumitelné. Lidé v odboji žili ve dne normálním životem, chodili do práce, starali se o život, a večer dělali ilegální činnost. Ono to takhle nebylo do slova a do písmene, samozřejmě.

„To je možná právě ten moment, který bývá tak zlehčován ...

Ti lidé vlastně žili dvojitý život. O to obtížnější, že oni věděli, že tím dvojitým životem ohrožují nejen sami sebe. Český odboj je otázka volby, především volby. Jinde, třeba na východě, to byla věc okamžitého zachování života, to tady nebylo. Tady by to ohrožení přišlo až s vítězstvím Říše,

ale už za války přece české země dostaly jako by „nad sebe“ nápisy, které pak najdete v každém koncentráku. Čechy jsou vlastně takovým symbolickým koncentrákem s lepším zacházením. Jedes nach seine, tedy každému, co mu patří. Arbeit macht frei, práce osvobozuje... to jsou dva nápisy v koncentracích ale tady také. Každý si za války píše kádrový posudek. Když budete pro nás dělat, když budete držet ústa, tak se vám nic nestane. To říkám proto takhle názorně a takhle triviálně, protože odboj je otázka volby. Každý se sice rozhodoval sám, ale také za jiné, za rodinu, která byla rukojmím. Když ohrozí sebe, dobře. Vybral si, končí nebo vyhraje. Ale co děti a žena, další příbuzní, protože ta perzekuce šla, a to bylo brzy vidět, do vzdálených kolen. Zásahy proti rodu šly hluboko, takže odboj je zvláštní formou společenské činnosti, kterou se ti, kteří ji pěstují, musí naučit. Takhle ho chápeme.

77 Já jsem říkala, že s tím odbojem v českých zemích je to trochu kříž. Ještě bych obrátila pozornost k důsledkům druhé světové války pro českou společnost. Pro tu společnost, která v říjnu 1918 vykročila tak nadějnou, demokratickou cestou. Stigmata toho, co to pro nás znamenalo, si neseme s sebou dodnes?

Ta otázka je velmi legitimní, ale velmi těžká. Odpovědět na ni znamená také vyhovět představám mnohých lidí, kteří důsledky války vidí jednoduše, přímočaře, dějiny pro ně nemají zákruty. Já jim to

nevyčítám, lidé mají rádi černobílé obrazy: je to dobré, je to špatné. Jenže dějiny nabízejí spíš chaos, jakkoliv pak v učebnicích nebo v našich výkladech dostávají řád, ale dopracovat se k tomu řádu, to je pěkná dřina. Musíte rozlišit mezi podstatným a dalším a sama víte, kolik dějů se najednou odehrává. Až budou dějiny měřit tento den, tak tu miliardu událostí samozřejmě nechají spadnout pod stůl, a vyberou to, co profilovalo dnešní den, ale co se zároveň vtisklo i do životů lidí. Lidé si neuvědomují, že ty dějiny mají v sobě. Nejen tedy jako paměť, tradici, rodovou zkušenost, osobní zkušenost, ale že dějiny působily takovými svými vlastnostmi, které oni odmítají. To je politika. Politika je pochybná věc, jenže dějiny tohoto typu rozhodují o tom, jestli jsem se dožil, konce druhé světové války se nedožilo 50-60 miliónů lidí. A rozhodla to politika, rozhodl to politický vývoj.

Jaké důsledky měla válka? To je otázka, kterou položí především mladší generace. Pro ni je to daleko a my ji nemůžeme nutit, aby měla naše vidění událostí. Ale musíme ji požádat, aby si uvědomila, že v roce 1945 se podařilo ochránit lidstvo od zkázného vývoje. Zní to trochu jako fráze, ale já tuhle myšlenku dokončím tím, že hitlerovská diktatura byla vlastně výbuch atomové bomby uvnitř civilizace. Takže, všechno se odvíjí od toho, jak dopadne válka. My jsme o tom vlastně nehovořili, ale je to v podtónu našeho rozhovoru. V tom okupačním, protičeském šestiletí rozhodující je válka. Jak válka dopadne, tak to všechno dopadne

s českou společností. A válka se nevyhrává v salonech ani v diplomatických střetech, ani nótami, válka se vyhrává na bojištích. V roce 1945 tady byla velká naděje, že něco z toho, co vítězství zajistilo, to jest ona velká koalice, se přenese do mírového života. Tu naději drželi, překvapí to, i Winston Churchill a Franklin D. Roosevelt. Zvláště Roosevelt, víc než Churchill, ale přitom zároveň se obávali rozkladu té koalice. Byla nepřirozená, sjednotilo ji jenom Německo. Co to znamená a bude znamenat politicky, mocensky? Česká společnost vyšla z války s některými vlastnostmi, které ji pak do jisté míry modelovaly pro další 3-4 léta. Především přežila. Za druhé – přežila s nadějí, ta euforie v nás byla. Vzpomínám si, jak lidé říkali: „budu jíst suchý chleba, jen když bude konec války“. Konec války tady byl, suchý chleba také, ale lidé ho už po čase samozřejmě nechtěli. Většina české společnosti přežila v představě, že to, co má přijít, je demokracie, dost s reminiscencemi na první republiku, sociálně nového typu, se sociálním důrazem. Protože společnost chápala válku ne vědomě, ne zpracovaně, ale jako velkou sociální krizi. A hlavně, měla za sebou krizi třicátých let, taky Mnichov, ale více důrazu kladla na to hledisko sociálního, neopakovat léta 1930-1935.

Ano, demokratický vývoj se silným sociálním tónem, taková byla představa. Jednotlivé strany ji začleňovaly do svých programů, které nebyly stejnorodé. Vlastně jediný model „nového sociálního“ měli komunisté. Přístupy byly sice

Prof. Robert Kvaček se specializoval na dějiny 19. a 20. století

Jičín měl prof. Kvaček moc rád

demokratické nebo pseudodemokratické, ale neznali jiný model než sovětský. Tedy mocenský zápas. V letech 1945–1946 se na něj zakládalo, ale zároveň společnost řešila bezprostřední úkoly, které válka přinesla. Podstatné pro ni bylo, co se bude odehrávat mimo ni. Tj. jak bude vypadat svět po roce 1945. Zda se velká koalice udrží, nebo ne. Na ni vsadila reprezentace, která se soustředila kolem prezidenta Edvarda Beneše, ale já bych rád řekl, že Benešovo postavení v roce 1945 je postavením prezidenta v pozadí. Ono se mluví o Benešově vládě, Benešových dekretech, ale to všechno je velmi zkreslující postavení a význam prezidenta. Rozhodující moc měly politické strany a jejich Národní fronta, a prezident byl v situaci, která ho tlačila spíš do pozice prvního úředníka a reprezentanta. Tahle teze se nezdá pravdivou, když pak vyvstane v únoru 1948 apel na Beneše, aby rozhodoval. Tam ten apel jest, ale jeho rozhodovací možnosti jsou stísněné. Po roce 1945 nicméně Beneš je symbol. Symbol té demokracie je. On dokonce v sobě může nést i symbol jisté sociální změny. Počítá s tím, že se bude dlouhodoběji udržovat velká koalice.

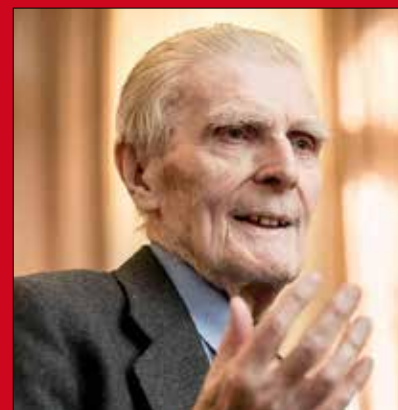
Po první světové válce Československo věřilo ve dvě perspektivy. Jedna říkala, svět se bude demokratizovat. Nemůže po prvním válečném konfliktu takového rozměru jít k ničemu jinému než k demokracii. Druhá naděje se jmenovala udržení Entente Cordiale neboli srdečné dohody. Francouzsko-britské spojení i pro mírovou dobu bylo podepsáno 8. dubna roku 1904. Klíčová dohoda měla zajistit střední Evropě dostatečnou ochranu, klid i rozvoj. Ani jedna z těchto předpovědí se nenaplnila.

Jako mladý publicista bych z toho obvinil to hloupé Československo, že se takhle chová: vidíte, jak se netrefili. Mladí publicisté dospějí a zjistí, že to, co předpovídají pro dnešek, se za 20 let ukáže jiným. Tím chci říci, že malé státy jsou spíš objektem mezinárodního vývoje. To ale neznamená, že se nemají snažit být jeho subjektem, což platí i pro dnešní dobu. Promluvit do toho, jak se utváří Evropa, máme právo. Už proto,

že máme jisté integrační evropské tradice i legitimize. Po první světové válce se to nezdařilo, postihlo to i ty velké. Po druhé světové válce se ta koalice velmi rychle rozbila a Československo tím bylo silně poznamenáno. Není jen důsledek mezinárodního vývoje, co se s Československem dělo po roce 1945. Byla tady velká úleva a velká naděje. Ti, kteří se dožili, si zasloužili, aby se toho dočkali, a mnozí z nich se toho dočkali přímým dilem. Ne všichni se za to dočkali našeho díku. Naopak, trpkého osudu. Myslím, že jim ten osud nesmíme ztěžovat ještě pochybným historickým výkladem. Věci v dějinách nemají být předmětem obžaloby nebo obhajoby, ale předmětem vysvětlení. Člověk si zaslouží, aby se takhle k němu přistupovalo.

Dějiny jsou o lidech a mě lidé v dějinách zajímali především, jinak bych se jim vůbec nevěnoval. Stojí to za to? Stojí za to vědět, že tady jsme a že bychom tady nebyli. To je základní smysl roku 1945, naprosto triviální. Jaké je to poselství? Žádné. Úžasné. Mohu se potkávat s lidmi, které vidím na ulici v Jičíně, v Hradci Králové a v Praze. V žádném z těch ghett, ve kterém bych nejspíš byl, bych se s nimi nejspíš nepotkal. Asi bych asi vzhledem k těm arijským požadavkům přežil, a byl jsem mladý kluk, ale s nimi bych se nepotkal nikde. Byla by to hrozná škoda. Jaký by byl můj život? Podstatná část těch, kteří dali životy dnešním generacím, by tady vůbec nebyla, nikdo z těch generací by tady nebyl. Je to málo? To je přece veliký výkon. V roce 1945 se zachránil svět před, už jsem to řekl, atomovou bombou, která zasáhla civilizaci. I když se svět všelijak vykloubil, dostal těžké rány, třeba v 50. letech. Zasáhl lidi, kteří byli velcí, a nám Čechům to pustilo žilou. Druhá světová válka nám pustila žilou v elitách, únor 1948 nám pustil žilou, to byly ztráty, které se těžko nahrazují, je to dodnes vidět. Chybí nám demokratická generace, která by předala zkušenost, znalosti, přístupy, chování, to nám chybí. Ale i přes všechny vývraty, obtíže a zákruty stojí za to, že konec války v roce 1945 přinesl takovýto výsledek.

Eva Zálešáková)

Robert Kvaček

(1932–2024) byl světově uznávaný historik specializující se na dějiny mezi válkami a v období 2. světové války.

Narodil se ve vesnici Dvorce, která je dnes součástí Jičína. Po maturitě byl přijat na Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy. Ještě během studií působil jako asistent v Ústavu československých dějin. Po absolvování v roce 1956 se zapojil do vědecké práce. Na konci 50. let byl v souvislosti s badatelskou „nedostatečně negativní“ prací o Edvardu Benešovi vyslýchán Státní bezpečností. Za normalizace měl zakázáno přednášet dějiny 20. století, titul univerzitního profesora mohl získat až po sametové revoluci. Vedle působení na Karlově univerzitě se podílel na vzdělávání studentů na FAMU, DAMU a na Technické univerzitě v Liberci.

Jeho publikační činnost mu vynesla několikanásobné ocenění Cenou Egona Erwina Kische za literaturu faktu. Podílel se na tvorbě učebnic dějepisu pro základní školy, podporoval různé vzdělávací projekty a přednášel pro veřejnost.

Za svou aktivní pedagogickou kariéru vychoval nespočet historiků a vedl řadu diplomových prací. Podílel se na znovuoobnovení Masarykovy společnosti. Po odchodu do důchodu se vrátil do rodného domu v Jičíně.

V roce 2021 mu tehdejší prezident Miloš Zeman udělil Medaili Za zásluhy I. stupně za zásluhy o stát v oblasti výchovy a školství. V roce 2014 získal Medaili za zásluhy o rozvoj vědy od Učené společnosti ČR. „Za svůj největší úspěch považuji svou pedagogickou činnost,“ uvedl tehdy.

Profesor Robert Kvaček zásadně ovlivnil generace českých historiků. Jeho dlouhý a plodný život se uzavřel právě před rokem.

Seminář o evangelizaci a Pastorační veletrh

Velký sál Nového Adalbertina v Hradci Králové v sobotu 22. 3. zcela naplnili účastníci Semináře o evangelizaci. Tentokrát se stal mottem setkání verš z listu Kolosanům 2,17 „*Všechno je jen stín, skutečnost je Kristus*“.

Dopoledního semináře se zúčastnili i oba hradečtí biskupové, diecézní biskup Jan Vokál a pomocný biskup Prokop Brož, který v ten den slavil nejen narozeniny, ale také měsíčníny od jeho biskupského svěcení. „*Děkuji vám všem nejen, že jste si našli o víkendu, ve svém volném čase, prostor se zúčastnit semináře, ale také za to, že evangelizujete v místech, kde žijete, ve svých společenstvích, rodinách a farnostech. Všichni vidíme, že svět, který nás obklopuje, toho má velmi za potřebí*“, přivítal účastníky diecézní biskup Jan Vokál. Hostem, který po celé dopoledne poutavě a často i vtipně promlouval z plnému sálu byl P. Daniel Vícha, biskupský vikář pro pastorační, evangelizační a vzdělávací Biskupství ostravsko-opavského.

„*K evangelizaci potřebujeme dvě skutečnosti. Tou první je Kristus, tou druhou je svět. Mnoho lidí ale vnímá náboženství jako něco, co je v přímém rozporu se světem. To, co je svět, je špatné, my si tady žijeme duchovně. To, co je duchovní život, je správné, co není duchovní život, není správné. Ale pokud potřebujeme pro evangelizaci svět,*

tak tím světem nesmíme pohrdat. Máme různá teologická pojednání, která říkají, že se máme neustále umrtvovat, že vše pocházející ze světa je špatné. Není však možné evangelizovat a přinášet Krista a zároveň mít negativní vztah ke světu“, začal svoji přednášku P. Daniel Vícha a sugestivně všem připomněl, že svět, tělo a vše kolem nás stvořil Bůh. Proto není podle P. Víchy možné mít negativní postoj ke světu, protože svět nás vede k poznání Boha.

Na seminář o evangelizaci přijeli lidé z mnoha míst diecéze, někteří z nich jezdí pravidelně, třeba jako paní Marie: „*Jsem tady počtvrté, společný čas s ostatními, přednášky, rozjímavá hudba mladých hudebníků, to vše mě neskutečně nabíjí a posiluje do další práce doma. A dnes se těším velmi na odpoledne, kdy se budu moci potěšit, inspirovat pastoračními nápady, které koneckonců všechny směřují k jednému cíli – k Bohu*“.

Po dopoledním programu se začal na dlouhé chodbě Nového Adalbertina a v dalším sále chystat **Pastorační veletrh**. Zástupci farností, řeholí a různých spolků či sdružení vyložili na stoly či panely propagační materiály, aby jimi představili svoji práci. Prezenci tak měl například Nadační fond Credo, Fatimský apoštolát, českořebovská Jabkancová pouť, Papežská misijní díla, Manželské večery v Dolním Újezdě, Nedělní školka farnosti Studenec, zdobnické Světélko, Modlitby otců, kurzy Alfa, Horské středisko Eljon, Vesnické misie a řada dalších aktivit. „*Odcházím nadšený, že jsem mohl vidět rozmanitost, která v naší*

diecézi, potažmo v církvi je. Nenechám si to rozhodně jen pro sebe. Shrnul bych to takto: Má to smysl!“, sdělil při odchodu z pastoračního veletrhu pan František.

Organizátoři Semináře o Evangelizaci už připravují další akci. Na podzim začne další **Evangelizační kurz**, který potrvá do února příštího roku a nabídne v šesti víkendech témata, jak se stát učedníkem-misionářem, jak se živit modlitbou a svátostmi. Účastníci se také vydají vstříc setkání s druhými v praxi, zažijí misionářský víkend, prožijí duchovní obnovu a na závěr budou vysláni pracovat na díle Božím. „*Kurz bude probíhat v Salesiánském domově mládeže v Hradci Králové a závěrečná duchovní obnova s karmelitánem Vojtěchem Kodetem se uskuteční ve Slavoňově v Domě Mariina zahrada. Motivační dopis s přihláškou je třeba zaslat do 6.9.*“, sdělila Julie Němcová, na kterou se mohou zájemci obracet prostřednictvím emailu: evangelizace@bihk.cz. Veškeré informace lze najít na: bihk/evangelizace/evangelizační_kurz.

Pavel J. Sršeň

! Přesná podoba Samuela Fritze není známa

Misionář Samuel Fritz, světoznámý rodák z Trutnova

Trutnovská farnost si v letošním roce připomíná významné výročí 300 let od úmrtí nejslavnějšího trutnovského rodáka Samuela Fritze. Do historie se zapsal jako misionář Tovaryšstva Ježíšova, geograf a kartograf. Mimo jiné vytvořil první mapu Amazonky, kterou osobně probádal od pramenů až k místu, kde se vlévá do oceánu.

„Chceme této příležitosti využít a přiblížit jeho životní příběh, dílo a odkaz studentům škol i široké veřejnosti. Pozvání do Trutnova kvůli němu přijali odborníci z významných institucí. Přednášky spojené s besedami se uskuteční ve Velkém sále Městského úřadu v Trutnově, zádušní mše a koncerty dobové hudby pak zazní v kostele Narození Panny Marie“, sdělil Lukáš Janda z trutnovské farnosti.

Kněz Samuel Fritz je celosvětově uznávaným vědcem, misionářem, humanistou a cestovatelem. Narodil se v roce 1654 a jako místo jeho narození je udáván Trutnov, protože byl na studiích zapsán jako *Boemus Trautnoviensis*, tedy trutnovský Čech. Po studiích a vstupu do jezuitského řádu dostal povolení k misijnímu působení v Americe. Proslul nejen jako znalec domorodých indiánských jazyků, ale i jako lékař, truhlář, sochař, malíř a také zemědělec.

Hlavním posláním Samuela Fritze na území dnešní Brazílie, Ekvádoru a Peru bylo šíření křesťanství mezi indiánskými kmeny. *„Tehdy bylo toto území zájmovou oblastí nejen Španělska, ale i Portugalska. Fritz jako jezuita stál automaticky na straně Španělska a dostal se tak do soukolí mezinárodních sporů, ze kterých nakonec našťěstí bez úhony vyvázl. I když se tento kněz pohyboval v „horké“ portugalské zóně, nepřestal si pořizovat za pomoci prostého úhloměru kartografické náčrtky povodí Amazonky“, přiblížil Fritzův dobrodružný život Lukáš Janda a ještě doplnil, že podle oněch náčrtků postupně vznikla mapa s názvem „Běh řeky Maraňonu, jinak Amazonky, od pátera Samuela Fritze, misionáře Tovaryšstva Ježíšova“. Bylo to dílo, které poprvé zachytilo geografickou podobu amazonské pánve, velikost Amazonky od pramene k ústí a četnost jejích vodních přítoků. Na dlouhá léta tak tento bystrý misionář vytvořil evropskou představu o Amazonii. Do své původní vlasti se nikdy nevrátil – zemřel v misijní stanici Jéberos 20. 3. 1725.*

Na projektu, který má připomenout život a dílo Samuela Fritze spolupracuje s trutnovskou farností město Trutnov, které celou akci zaštitilo a podpořilo finančně. I díky tomu je veškerý program přístupný zdarma. Více o všech akcích spojených s trutnovským rodákem na www.farnosttrutnov.cz/pro-verejnost/samuel-fritz-300-let.

Pavel J. Sršeň)

(Knižní tipy

Nakladatelství Kazda

Nové sady 988/2, 602 00 Brno
objednavky@knihykazda.cz
tel. 725 518 237, www.knihykazda.cz

Dorothea Baumjohannová

365 dní s vyvýšenými záhony

Vyvýšené záhony jsou v módě. Umožňují totiž pohodlné zahradičení s menší námahou v ergonomicky příznivých polohách. Vyvýšené záhony jsou chytrou cestou k celoroční domácí sklizni zeleniny, bylinek a ovoce. Zkušená odbornice nabízí kompletní know-how pro začínající i pokročilé pěstitele, vše v návaznosti na sezónní přírodní jevy podle fenologického kalendáře – pro radost z úrody až 365 dní v roce včetně zimy. 178 stran, 399 Kč

Kurt Kotrschal

Vlk – pes – člověk

Uznávaný etolog nám ve své knize pomůže nejen lépe pochopit pradávné zaujetí vlkem, ale také nás naučí, jak správně přistupovat k našemu věrnému společníkovi – psovi. Kniha odpovídá na otázku, v čem se od sebe tyto dva blízcí příbuzní liší, a zároveň poskytuje cenné poznatky o soužití člověka a jeho nejlepšího přítele. 280 stran, 119 Kč

Několik střípků z otevírání Svaté brány v průběhu staletí

Otevírání Svaté brány během staletí přineslo do této výjimečné liturgie mnoho zvláštností, ale i mnoho kuriózních situací, které nezapadly v prachu dějin. Jistě zde nelze zmínit všechno, tak přinášíme alespoň krátký přehled pro obeznámení.

Při otevírání Svaté brány mělo vždy velký symbolický význam kladivo: Mojžíš udeřil na poušti do skály prutem, aby vytryskla voda, která uhasila žízeň Izraelitů (Ex 17,6; Num 20,11). Podobně papež udeřil kladivem na zazděné dveře, aby se otevřely, a aby se proud milosti mohl vylít na kající se hříšníky. Žalm 78 to vyjadřuje v 16. verši slovy: „*Ze skály vyvedl potoky a vodám dal stékat v proudech.*“

O Štědrém dnu roku 1499 papež Alexandr VI. (Rodrigo Borgia, 1431–1503, papežem od 1492) použil velmi jednoduché kladivo „*jaké používají zedníci*“. O tom nám zanechal svědectví jeho ceremonář a tvůrce obřadu otevírání Svaté brány Johannes Burckard (?1450–1506). O čtvrt století později poprvé použil honosné zlaté kladivo papež Klement VII. (Giulio de' Medici, 1478–1534, papežem od 1523), které pro tento účel vyrobil slavný zlatník Benvenuto Cellini (1500–1571). Kladivo ze Svatého roku 1550 dostal od papeže Julia III. (Giovanni Maria Ciochi del Monte, 1487–1555, papežem od 1550) jako dar kardinál Otto von Truchsess von Waldburg (1514–1573), biskup z Augsburgu. Po založení univerzity v augsburské diecézi (v Dillingenu) odkázal kardinál toto kladivo univerzitě s přáním, aby pravověrné učení bylo ovládáno tak, aby jako silné kladivo bilo do hereze.

Na konci každého Jubilejního roku je do Svatých bran čtyř patriarchálních bazilik města Říma zazděna zvláštní schránka. Je dřevěná, vložena do kovové schránky a zapečetěna. Podle historických zmínek se tak stalo poprvé za

papeže Alexandra VI. roku 1499. Do těchto schránek byly vkládány zlaté a stříbrné papežské mince a pamětní medaile, připomínající uzavření Svaté brány. Nedílnou součástí obsahu schránky byly listiny, potvrzující akt ukončení Jubilejního roku.

Někdy bylo otevření Svaté brány (nebo příprava k otevření) doprovázeno zvláštními událostmi. Při obřadu v roce 1574, který konal papež Řehoř XIII. (Ugo Boncompagni, 1502–1585, papežem od 1572) došlo k bolestivému incidentu, když stříbrné kladivo, kterým papež udeřil do zdiva brány, prasklo a poranilo mu ruku.

V roce 1649 se Svatá brána v bazilice Santa Maria Maggiore připravovala na slavnostní otevření na Štědrý den. Bylo provedeno tzv. *recognitio* a došlo k více než trapné události. Podle starých zvyků mají na mince zazděné ve Svaté bráně nárok kanovníci kapitul příslušných bazilik. Slavnosti byla přítomna také Donna Olimpia Pamphilj, roz. Mairaldini (1592–1657), švagrová papeže Inocence X. (Giovanni Battista Pamphilj, 1574–1655, papežem od 1644), jenž vyhlásil tento Svatý rok. Tato dáma neměla ve Věčném městě dobrou pověst, neboť skrze svého švagra papeže prosazovala své zájmy v římské kurii. Po vyjmutí schránky trvala Donna Olimpia na tom, že mince patří jejímu synovci kardinálovi Francescu Mairaldinimu (1631–1700). Ten ve svých 18 letech (díky tetě Olympii se stal kardinálem už v 16 letech) zastupoval arcikněze této

baziliky, kardinála Antonia Barberininiho (juniora, 1607–1671), jenž byl tou dobou u papeže v nemilosti a přebýval ve Francii. Když byla schránka vyňata a mladý kardinál uviděl cennosti v ní uložené, nelze se divit, že se sám chopil akce a chtěl se jí zmocnit. Kardinála Mairaldiniho italský literát Gregorio Leti popsal takto: „*blbý výraz, nevypadající ani jako muž, bez zkušeností se světskými věcmi, neznalý písmen a neschopný učení, brutální ve slovech a skutcích, nedokonalý na těle i na duchu, schránka těch nejhorších lidských vlastností*“. Když se kanovníci baziliky chování kardinála vzepřeli, došlo ke rvačce, které se osobně zúčastnila i Donna Olimpia. Představený kapituly se ocitl na podlaze s krvácející lebkou a Římané, známí svým humorem, od té doby nazývali papežovu panovačnou švagrovou jednoduše Olim Pia – „*kdysi zbožná*“.

Na Štědrý den téhož roku došlo také k trochu komické události v bazilice sv. Pavla za hradbami. Když děkan Svatého kolegia kardinálů, osmdesát osm let starý kardinál Marcello Lante (1561 až 1652), dorazil ke Svaté bráně této baziliky jako papežský legát, shledal ji ke svému velkému překvapení již odezdenou. Když totiž zedníci uvnitř baziliky slyšeli zvuky zvenčí, spletli si je s legátovými údery kladiva a okamžitě se dali do boření zdi. Kardinál byl nucen chvíli počkat, než se narychlo postavila tenká zeď do Svaté brány, u které se pak konal obřad otevření. Když však se pak ona narychlo postavená zeď bořila, zřítíla se, neboť nebyla pevná, což způsobilo paniku a několik zranění.

(Biskup Jan Vokál ve svaté bráně baziliky sv. Petra ve Vatikánu, r. 2025

Možná i tato událost způsobila, že od roku 1650 máme zdokumentováno, že se na odstranění celé stěny ve Svaté bráně požívá zvláštní mechanismus. Jeho autorství se připisuje vynikajícímu italskému umělci a tvůrci nádherné kolonády na náměstí sv. Petra, Gian Lorenzovi Berninimu (1598–1680). Zde je dobré zmínit, že Svaté brány ve čtyřech patriarchálních bazilikách byly v letech 1500 až 1975 otevírané pouze pomocí tohoto mechanismu. Svaté brány tedy až donedávna byly z vnější strany uzavřené zdí. Dnes jsou z vnější strany uzavřené umělecky zpracovanou kovovou bránou.

Papež Pius XI. (Achille Ratti, 1857 až 1939, papežem od 1922) byl prvním papežem v dějinách, který mohl dvakrát vyhlásit Svatý rok a dvakrát otevřít Svatou bránu v bazilice sv. Petra, a to v letech 1925 a 1933. Vzácně zdobené a pozlacené kladivo s rukojetí se slonoviny, které papež použil dvakrát při ceremonii otevření Svaté brány, dostal darem od katolické akce Itálie.

Papež sv. Pavel VI. (Giovanni Battista Enrico Antonio Maria Montini, 1897 až 1978, papežem od 1963) byl v roce 1975 u otevření Svaté brány málem zasažen padajícím kusem omítky, který se zřítil těsně před něj. Detailně to zachytily filmové dokumenty.

Na začátku Jubilejního roku 1983 papež sv. Jan Pavel II. (Karol Józef Wojtyła, 1920–2005, papežem od 1978) poklepal speciální holí na bronzovou bránu, která nahradila zeď ve Svaté bráně před vstupní předsíní baziliky sv. Petra.

Pouze třikrát v historii Svatých let byla bazilika Santa Maria in Trastevere poctěna tím, že byla bazilikou se Svatou bránou. Stalo se tak v letech 1625 a 1700, kdy povodně řeky Tibery znemožnily věřícím putovat do baziliky sv. Pavla za hradbami. V roce 1825 to bylo poté, kdy byl kostel zasvěcený sv. apoštolu Pavlu zničen ničivým požárem 15. července 1823.

Pouze jednou se během Jubilejního roku Svaté brány římských bazilik neotevřely. Bylo to roku 1875 za papeže bl. Pia IX. (Giovanni Maria Mastai-Ferretti, 1792 až 1878, papežem od 1846). Přestože byl vyhlášen Svatý rok, nekonal se ve Věčném městě žádné oslavy. Uplynulo totiž pouhých pět let od násilné okupace papežských států v roce 1870 a v Římě v té době panovalo ovzduší nepřátelství vůči víře. To vyústilo až v nenávisť k papeži a k církvi a často se projevovalo útoky na poutníky a věřící.

P. ThDr. Gabriel R. Mulamuhic, O.Cr., Ph.D.)

Převzato s laskavým svolením redakce Setkání, časopisu českobudějovické diecéze.

(Knižní tipy

Karmelitánské knihkupectví

Velké nám. 36/45, 500 01 Hradec Králové, telefon: 495 063 173
e-mail: hradeck@kna.cz
web: eshop.cirkev.cz

papež František

Dilexit nos

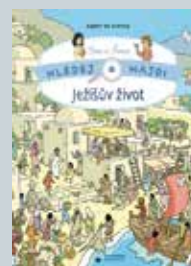
Encyklika o lidské a božské lásce srdce Ježíše Krista

Tématem encykliky Dilexit nos (Zamiloval si nás) jsou lidská a božská láska Srdce Ježíše Krista, náš duchovní život i život ve společenství tváří v tvář hektickému životnímu tempu, všudypřítomným novým technologiím a konzumnímu vnímání světa a našich vztahů. Právě v srdci, a ne ve sféře inteligence či rozumu, má skutečné kořeny veškeré snažení, vášně i rozhodnutí každého člověka. *Brož., 128 s., 169 Kč*

Geert de Sutter

Ježíšův život

Přáli jste si někdy vrátit se v čase a vidět na vlastní oči, co dělal Ježíš? Kniha zve skrze postřehovou hru hlavně děti od 3 do 8 let. Mějte oči na štopkách, pořádně si každou scénu prohlédněte a pátrejte. Kdo bude nejrychlejší? *Váz., 32 s., 329 Kč*

Biskup Jan o sv. Janu Pavlu II.

Před 20 lety zemřel Jan Pavel II., jeden z nejvýraznějších papežů všech dob. Světec a rodák z polských Wadowic změnil svět, výrazně uspil pád komunismu ve střední Evropě. Královéhradecký biskup Jan Vokál se s mužem, který se narodil jako Karol Wojtyła, dobře znal už od 80. let. Rád na něho proto nyní zavzpomínal.

77 Jana Pavla II. jste poznal hodně zblízka. Vzpomenete si na první setkání s ním? Jaké to bylo, za jakých okolností, jak se choval, jak Vám bylo po těle?

Jako seminaristé jsme se v Římě často účastnili zejména různých bohoslužeb, kterým předsedal, a asistovali při nich. Myslím, že úplně poprvé jsem se s ním setkal v roce 1984, když navštívil naši kolej Nepomucenum. Nejvýznamnější setkání pochopitelně bylo, když mne v roce 1989 vysvětil ve svatopetrské bazilice na kněze. Později jsem měl tu čest pracovat ve vatikánském Státním sekretariátu, a tedy se s ním setkávat i pracovně, což jsem při svěcení samozřejmě netušil. Setkání s ním bylo vždy velmi povzbuzující, až bych řekl povznášející, a to právě proto, jaký byl – nesmírně lidský, laskavý, pozorný. Měl takovou přirozenou otcovskou autoritu a moudrost, zároveň živý zájem o každého člověka a stálý humor, jímž dokázal odlehčit každou situaci.

77 Při jakých dalších příležitostech jste se s ním pak potkával?

Právě při své práci ve Státním sekretariátu. Mohl jsem být také součástí jeho doprovodu při dvou cestách do České republiky. Tehdy jsem se účastnil i přípravných schůzek, protože v úřadu tehdy nepracoval žádný jiný Čech.

77 Hrál ve Vašich osobních vztazích nějakou roli, že jste oba pocházeli z východní Evropy? Bavili jste se spolu i neformálně, třeba o osobních věcech?

☞ Papež Jan Pavel II. s Mons. Janem Vokálem v letadle na cestě do Prahy

Svatý otec velmi dobře znal naši zemi, několikrát ji navštívil ještě před svým pontifikátem, udržoval například blízké přátelství s dřívějším královéhradeckým biskupem a později arcibiskupem Karlem Otčenáškem, říkal mu Karolko, vždycky ho nechával pozdravovat. Dobře rozuměl češtině, při přípravách cest do České republiky sám zmiňoval i zdejší realie, které znal. O situaci v naší zemi se velmi živě zajímal. Když v roce 1997 navštívil Hradec Králové, kam přijel pouze na bohoslužbu pro zhruba 40 000 mládežníků, vymínil si v nabitém programu, že chce projet městem, aby viděl i něco jiného než náměstí. Takový byl jeho

přístup ke všemu. Když jel do České republiky, bylo znát, že přesně ví, kam jede.

77 Prý jste ho učil češtinu. Jakým byl žákem? Jak tato výuka probíhala?

Asi by bylo přehnané říci, že jsem ho učil češtinu. Papež však měl ve zvyku při návštěvách různých zemí mluvit tamním jazykem. V České republice to nebylo jen pár slov, ale i celá kázání. Pokud byl součástí jeho doprovodu rodilý mluvčí, často si ho nechal pozvat, aby mu pomohl s výslovností. To činil především v době, kdy mu to zdraví ještě umožňovalo. Při jeho cestách v roce 1995 a 1997

do České republiky jsem byl tímto úkolem také pověřen já. Papež byl velmi soustředěný a bylo znát, že mu velice záleží na tom, aby mu věřící rozuměli. Nechtěl na poutníky mluvit například italsky, tím spíše, jak blízká je čeština jeho rodné polštině.

77 Zajímalo ho před cestou do Česka něco na naší zemi? Nechal si od Vás něco vysvětlit/doporučit? Prý měl rád Švejka, slyšel jste o tom něco?

Ano, jak jsem řekl výše, vždycky se na cesty pečlivě připravoval a české prostředí – například dobře znal naše teology kdysi tajně působící v tzv. podzemní církvi, ale i naši kulturu – velmi dobře znal včetně Haškova Švejka. Toho při přípravách jedné cest sám v žertu zmínil.

77 Je pravda, že měl starost i o Vaše blízké? Že projevil přání pozdravit Vaši maminku? Co to o něm vypovídá?

Ano, to bylo součástí jeho charisma a přístupu k lidem. Každý, i řadový pracovník se mohl spolehnout na to, že papež ho osobně zná, ví, o koho jde. Při bohoslužbě v Hradci Králové pak sám navrhl, že moji maminku a sourozence pozdraví. Můj otec v té době

ležel v hradecké nemocnici a při přípravách cesty se dokonce vážně uvažovalo o tom, že by se zastavil i tam, což nakonec z bezpečnostních i časových důvodů nebylo možné. Ale už to, že ta myšlenka vůbec zazněla, svědčí o jeho neobyčejné a upřímné starosti o druhé, která nikdy nebyla jenom formální.

77 Jaké byly jeho charakteristické vlastnosti?

Vzpomínám na něj jako na člověka, v jehož blízkosti jste měli opravdu pocítit určité svatosti, krásy Boží blízkosti. Byl velmi pokorný, moudrý a radostný a zbožný. Měl pevnou otcovskou autoritu, ale člověk v jeho přítomnosti nebyl v napětí. Byl velmi laskavý a bezprostřední. Rád druhým naslouchal. Tyto jeho vlastnosti zvlášť vynikly v jeho stáří a nemoci. Nikdy si nezoufal, až do poslední chvíle se snažil vytrvat ve službě a povzbuzovat druhé. S odstupem času si tuto vnitřní krásu jeho osobnosti stále více vysvětluji tím, že svůj celý život, od nejútlejšího dětství, kdy ztratil maminku, nerozlučně spojil s Pannou Marií, kterou si tak nějak adoptoval za svou novou matku. Nikdy se tím netajil. Vždy čerpal sílu právě z hlubokého duchovního pouta s ní.

77 Na dálku se zdálo, že byl také člověkem věru statečným. Nepletu se?

Ano, to bylo nejméně vidět právě v jeho nemoci. Ale i v dobách, kdy byl plný síly a energie svou rozhodností a odvahou přispěl například k pádu železné opony. Poté, co navštívil v roce 1979 Polsko, už tam nikdy nebylo nic jako dřív.

77 Uznávaný britský politolog Timothy Garton Ash jej nazval největší osobností 20. století. Lze s ním souhlasit? Jak byste Vy osobně definoval odkaz Jana Pavla II.?

Určitě ho lze zařadit mezi nejvýznamnější osobnosti 20. století a největší papeže Církve. Jeho odkaz zdaleka není jen politický. Za jeho pontifikátu prošla církev výraznou proměnou, modernizoval ji, aniž zároveň oslabil vše dobré v její tradici. Zdůrazňoval její lidskou, laskavou tvář. Zdůraznil bych také odkaz v podobě jeho svatosti, která z něj téměř hmatatelně vyzařovala, proto také byla krátce po jeho smrti potvrzena svatořečením. Jeho odvaha, pokora, laskavost, hluboká víra a mariánské úcta nám všem mohou být vzorem pro celý život.

Lukáš Hron, CNN Prima News

Letní salesiánské tábory pro věřící dívky – léto 2025

Klub SHM Hradec Králové ve spolupráci s Církvní základní školou v HK

**TÁBOR 2025
CHALOUPKA**

Srdečně zveme všechny dívky do našeho křesťanského společenství, aby společně s námi prožily kouzelný týden plný dobrodružství a zážitků v rodinné atmosféře

Věk: 6/7 - 11 let (ukončená 1. - 5. třída)

Termín: 26.7. - 2.8. 2025

Místo: Fara Studenec (okres Semily)

Cena: 2 300 Kč

Hlavní vedoucí: Eliška Nixová
eliskanixova.chaloupka@seznam.cz, 777 511 000

I letos letní tábor Chaloupka pro věřící dívky. Tábor se koná pod záštitou SHM Hradec Králové a je vedený podle vzoru preventivního systému sv. Dona Bosca. Kromě celotáborové tematické hry se děti mohou těšit na společné tvoření, sportování, zpívání, rozvíjení tábornických dovedností a další aktivity, chybět nebude ani společná modlitba, mše svatá a duchovní zamyšlení. Přihlašujte co nejdříve, ať Vám tato možnost neuteče.

■ **Mladší turnus: 26.7.–2.8.**, Studenec, 6/7–11 let, Eliška Nixová, eliskanixova.chaloupka@seznam.cz, 777 511 000

■ **Starší turnus: 28.6.–5.7.**, Proseč, 12 až 15 let, Eliška Voláková, eliska@volak.org, 724 733 267

Klub SHM Hradec Králové ve spolupráci s Církvní základní školou v HK

**TÁBOR 2025
CHALOUPKA**

Srdečně zveme všechny dívky do našeho křesťanského společenství, aby společně s námi prožily kouzelný týden plný dobrodružství a zážitků v rodinné atmosféře

Věk: 12 - 15 let

Termín: 28.6.-5.7. 2025

Místo: Fara Proseč
(Farská 1, 539 44 Proseč)

Cena: 2 500 Kč

Hlavní vedoucí: Eliška Voláková
eliska@volak.org, 724 733 267

Diecézní centrum pro seniory**Putování po Jubilejním Římě**

Je tomu měsíc, co se senioři vrátili z cesty do Itálie, ale vzpomínky neblednou. Tři dny české národní pouti byly naplněny bohatým programem pro dva tisíce poutníků.

„Byla to opravdu velká radost, obrovské společenství lidí toužících jít společně dál ve víře, najít s Boží pomocí svou cestu, obdarování, posílit naději, lásku a vyprosit si sílu. Byla tu také radost z nečekaných

(Pozvánka**Diecézní centrum pro seniory zve**

- **14. 5. Pouť za nemocné,** Byšičky, u kostela sv. Petra a Pavla (u Lázní Bělohrad)
- **20. 6. Diecézní setkání seniorů s biskupem Mons. Janem Vokálem,** Hradec Králové, hlavní akce pro seniory v Královéhradecké diecézi
- **15. –25. 9. Letecký poutně-poznávací zájezd na chorvatský ostrov Mljet a do Medjugorje***
- **11.–18. 10. Letecký poutně-poznávací a relaxační zájezd na ostrovy Sardinie a Korsika*** (*z důvodu potvrzení letenek a ubytování prosíme hlásit se na oba letecké zájezdy co nejdříve)

Na všechny výše uvedené akce aktuálně probíhá přihlašování, kapacity se plní. Doporučujeme neváhat. Těšíme se na setkání s vámi!

Přihlášky a informace

Diecézní centrum pro seniory
Velké náměstí 32
500 03 Hradec Králové
tel.: 737 215 328, 734 435 360,
e-mail: dcs@bihk.cz
www.simeon.cz

setkání s přáteli z Čech. To všechno bylo umocněno vnímáním krásy vytvořené generacemi umělců k počtě Boha,“ vzpomínala po návratu Marie Vermachová. „Z Říma jsme pokračovali na jih do Pietrelcinu, kde se narodil otec Pio. Poznat místa jeho působení bylo mým velkým přáním. Poprvé jsem o něm slyšela v 60. letech od babičky, to ještě žil, zprávy o něm pronikly už tenkrát za „železnou oponu“. Víc a víc si uvědomuji pravdivost jeho života, jak je jeho láska spojená s utrpením. Pater Pio se vydával v každodenním životě Bohu, celý život pomáhal potřebným, čerpal sílu z osobního vztahu k Bohu, z eucharistie, z modlitby...“

Tolik krátké ohlédnutí, teď aktuální pozvánka. DCS připravilo na středu 14. května **pěší pouť za nemocné**. Jejím cílem budou Byšičky nedaleko Lázní Bělohrad. Ze zaniklé obce se dochoval pouze kostel sv. Petra a Pavla, který patří k nejstarším církevním památkám Podzvičinského kraje. První zmínka o něm pochází z roku 1267. Původně byl filiální k Pecce, od roku 1718 patří farnosti bělohradské. Na

okolním hřbitově jsou pochováni hudební skladatel Karel Moor, spisovatelka Leontina Mašinová či spisovatel a cestovatel Radim Kalfus. Pod kostelem jsou zastavení křížové cesty v podobě sloupků s pašijovými obrázky. Mši svatou bude na pouti za nemocné u kostela na Byšičkách v 11:00 sloužit generální vikář Mons. Jan Paseka.

Odjezd bude ráno linkovým autobusem, příp. vlakem z Hradce Králové do Lázní Bělohrad. Po návratu do Lázní Bělohrad je možnost posezení v místní kavárně.

Zájemci se mohou hlásit do 9. května 2025 v Diecézním centru pro seniory dcs@bihk.cz.

Do svých diářů si nezapomeňte zapsat pátek 20. června! Poprvé v novém termínu pořádá DCS **diecézní setkání seniorů**, letos už po devatenácté. Začne krátce po deváté hodině dopolední modlitbou seniorů za osamělé a nemocné. Slavnostní bohoslužbu bude od deseti hodin celebrovat Mons. Jan Vokál, královéhradecký

biskup. Mše se tradičně zúčastní děti z hradecké Církevní základní školy Jana Pavla II.

Program bude pokračovat ve velkém sále Nového Adalbertina, kde začne v 11:15 beseda s Romanem Koudelkou, českým skokanem na lyžích, pětinasobným vítězem závodu ve Světovém poháru. První závod vyhrál v listopadu 2014 v Klingenthalu, závodí za klub LSK Lomnice nad Popelkou. Posezení s českou jedničkou mezi skokany na lyžích ukončí polední přestávka, věnovaná nejen občerstvení účastníků, ale také aktuálním informacím z Diecézního centra pro seniory.

O půl druhé odpoledne začne beseda s Dagmar Jandovou z televizního pořadu Na lovu. Možná nevíte, že Kvízová dáma je vystudovaná meteoroložka, své profesi se věnuje na poloviční úvazek v Českém hydrometeorologickém ústavu v Praze-Komořanech. Mezi lovce se dostala díky castingu. Proč se dramaturgie rozhodla zvolit pro Dagmar Jandovou přezdívku Kvízová dáma? Odpověď souvisí s jejím druhým povoláním, kterým je tvorba kvízových otázek. Dalším koníčkem Dagmar Jandové jsou knihy pro děti, sama je i píše. Konkrétní žánr? Učebnice.

Tečkou za 19. diecézním setkáním seniorů bude od 15. hodiny koncert Petry Černocové. Je až k nevíře, že od premiéry filmu scenáristy Miloše Macourka a režiséra Václava Vorlíčka Dívka na koštěti nás dělí už více než půl století. Že to ale Saxaně pořád zpívá, o tom vás přesvědčí za doprovodu kytaristy Jiřího Pracného, svého manžela.

Uzávěrka přihlášek: 18. 6. 2025 (12:00)

Hlaste se jednoduše a rychle prostřednictvím online přihlášky na <https://www.simeon.cz/Prihlaska> nebo na níže uvedených kontaktech:

Diecézní centrum pro seniory, Velké nám. 32, 500 03 Hradec Králové, tel.: 737 215 328, 734 435 360, 495 063 661, e-mail: dcs@bihk.cz, cepelkova@bihk.cz (koordinátorka)

Eva Zálešáková)

Diecézní centrum pro mládež

Mládež z vikariátu Rychnov nad Kněžnou

Jsmo skupina mladých katolíků, kteří se chtějí setkávat a sdílet spolu svoji víru v Boha.

Tvoříme otevřené společenství pro všechny od 12 let. Naším vikariátním knězem pro mládež je otec Jenda Barborka. Jenda bydlí na Vesmíru, což jak všichni víte, je Diecézní centrum života mládeže, kde je k dispozici mladým lidem a zároveň spravuje farnost Bystré v Orlických horách. Vikariátní zástupci jsou dva, Vítek Petr a Kamil Zahradník. Vítek je z farnosti Dobruška a Opočno; a Kamil je z farnosti Bystré v Orlických horách. Máme i vikariátního maskota – a to holubici Viktorku, která s námi byla vloni i v Medžugorji.

Ve vikariátu Rychnov nad Kněžnou pořádáme každý měsíc večery mladých pro mládež a různé jiné akce, jako například grilovačku v létě či v zimě lyžovačku. Večery mladých se konají střídavě v různých farnostech vikariátu. Na těchto akcích řešíme různá témata, s kterými se potýkají mladí lidé. Míváme slůvko na zamyšlení a někdy si zveme zajímavé hosty, ale hlavně utváříme krásnou atmosféru, do které zveme Pána Boha. Nikdy nechybí zábavné hry, které nás stmelují a zažíváme při nich spoustu zábavy.

Když si rozebereme jeden večer mladých, tak vypadá následovně. Zpravidla začínáme mší svatou obvykle v 17:00, kterou slouží vikariátní kaplan otec Jenda Barborka. Tuto mši doprovází vikariátní schola Veverky a poté se všichni přesunou na faru, kde je již pro účastníky připraveno bohaté občerstvení od místních farníků. Na jedné akci, která proběhla kdysi v Častolovicích, mezi nás zamířil vážený host Petr Kučera. Zamýšleli jsme se na nad tématem AI vs Bůh. A poté jsme naše názory sdíleli v diskusních skupinkách. Večer mladých jsme ukončili modlitbou a po udělení požehnání jsme se rozjeli do svých domovů. Asi nejvzácnějším hostem byl P. MUDr. František Slaviček, který nám vyprávěl jednak o svém životě a zároveň o misiích v Africe.

Drazí čtenáři, budeme rádi, když dorazíte na naše vikariátní akce nebo když o nich někomu řeknete, protože rádi mezi sebe přivítáme nové tváře.

Za vikariát Rychnov nad Kněžnou Kamil, Vítek a P. Jenda)

Diecézní centrum pro rodinu**Dary Ducha Svatého (II.)**

Doputovali jsme dnes k závěrečnému dílu (z cyklu „o Duchu Svatém“ z knihy kardinála Tomáše Špidlíka – **Znáš Ducha Svatého?**) o Duchu Svatém. Je jistě mnoho témat, která můžeme jako křesťané volit a pokládat za důležitá. Závěrečný díl o Duchu Svatém nám dává připomenout, jak moc důležité je zaměřit svou pozornost na Ducha Svatého. Nevyčerpatelnost darů a milostí je pouze část toho, čeho se nám v životě s Bohem dostává. Duch Svatý přichází jako zdroj všeho co potřebujeme, abychom došli cíle naší společné pouti. Je Životem, který proudí přímo z Božského srdce. Nepřichází k člověku jinak, než aby jej pokaždé obdaroval v síle, kterou je Bůh v Trojičním tajemství, v síle Lásky. Vědomí toho, kým Duch Svatý pro nás je, přináší pokoj, svobodu a radost, kterou nám může dát pouze On...

Dar síly

Strach uvádějí antičtí stoikové mezi čtyřmi vášněmi, které ruší pokoj duše.

Člověk nemá být bázlivý, nýbrž odvážný, nebát se bojovat za spravedlnost. „Žít znamená bojovat,“ říká římský filosof Seneca. I ve Starém zákoně jsou chváleni stateční válečníci. Neopomene se ale přitom uvést, že jejich statečnost má základ v bázni Boží. Mužové neměli strach, protože věřili v Boha a měli větší důvěru v něho než ve své meče, svaly a válečné zkušenosti.

A jak definují tuto sílu křesťanští autoři? Popisuje se těmito slovy: „*Je to ctnost, která vede člověka k tomu, aby se nespolehl na své síly a doufal v Boží pomoc.*“

Tak přemáhá obavy a pochyby, jež se týkají námah a tíže, které na něho doléhají během duchovního života.“ Tímto rysem se křesťanská statečnost liší od přirozené odvahy válečníků. Jemné duše dokážou být odvážné docela jinak než ti, kdo spolu bojují. Umějí hájit pravdu s pokorou, ale neohroženě, s důvěrou, že zvítězí.

Takovou pevnost má mít každodenní život, který vyžaduje oběti od matek, lékařů, kněží, dělníků... Denně musíme snášet četné obtíže: neoprávněné kritiky, pomluvy, jen kvůli tomu, že konáme svou povinnost. Někdo by se mohl stát bázlivým. Avšak bázlivost, píše svatý Jan Klimak, „*vzniká z nedostatku víry, důvěry v Boha; domýšlivá duše upadá do otroctví strachu; protože spoléhá jen na sebe, má strach, sotvaže se pohne byt i jen list nebo stín*“. Autor uznává, že bázlivost může být také tělesnou slabostí, důsledek slabých nervů. Věří však, že může být vyléčena s Boží pomocí, silou Ducha Svatého.

Katechetické a pedagogické centrum**Obrazové karty s poselstvím evangelia**

Katechetické a pedagogické centrum vydalo novou publikaci: devět obrazových karet s poselstvím evangelijního příběhu, který vás vtáhne do děje, který se odehrál před dvěma tisíci lety. Zázračný příběh o nasycení zástupu Ježíšových posluchačů tak ožívá v nezvyklé podobě. Každá karta obsahuje samostatný obrázek. Na zadní straně najdete příslušný úryvek biblického textu. Při postupném čtení a skládání ilustrovaných karet podle schématu se vám před očima seskládá jeden velký příběh. Na obalu pak naleznete paralelně všechna líčení nasycení velkého zástupu z perspektivy jednotlivých evangelistů. Součástí této publikace je také metodika, která obsahuje čtyři

katecheze, které se věnují danému biblickému úryvku a jednotlivým kartám. První z nich otevírá téma jedinečnosti každého člověka. Ve druhé katechezi si vyprávíme

o společenství, které tvořili Ježíšovi blízcí učedníci i ti, kteří za ním přicházeli a zamýšlíme se nad skupinami, kterých jsme součástí my sami. Další dvě katecheze se zabývají naším vlastním obdarováním a radostí z toho, že i malé věci mohou způsobit něco velkého.

Tyto karty mohou velmi dobře sloužit pro rodiny a také jako učebnice pro výuku náboženství či pro katechezi. V přípravě jsou další soubory karet s dalšími evangelijními příběhy, které společně s metodikami mohou tvořit plány na celý školní rok.

Jeden soubor karet v ceně 100 Kč lze objednat na e-mailu kpc@bihk.cz.

Dar poznání

Dar poznání lze chápat v témže smyslu jako dar moudrosti nebo rozumnosti. Můžeme se však přiblížit k tomuto výrazu zvláštním přístupem. Žijeme v době, ve které tzv. „vědy“ dosáhly dokonalosti předtím nevídané. „Vědci“ se těší vážnosti a „vědecký“ názor na jakoukoliv věc je přijímán jako neomylný. Jeho předmětem je především viditelná příroda, vesmír.

Vedle těchto „přírodních věd“ však existují ještě jiné vědy. Studuje se literatura, umění, dějiny filosofického myšlení atd. Avšak právě v těchto oblastech si uvědomujeme, že vědy mají své hranice. V literatuře se mohou vědecky studovat životy básníků, vydání jejich děl. Avšak je třeba mít zvláštní schopnosti, osobní dar, aby někdo chápal krásu nějaké básně. Vědecky se může a musí stanovit všechno, co je nutné k postavení nějakého kostela, ale to nezaručuje, že ta stavba bude uměleckým dílem.

Ještě více se naráží na tyto hranice, když se vědecky studuje náboženství. Už v prvních křesťanských stoletích někteří studovali s velkou odborností Písmo svaté. Bohužel právě oni upadali do bludů. Svatý Basil vysvětluje důvody těchto omylů takto: Aby někdo chápal zemědělství, musí být zemědělcem, hudbu chápe hudebník, napsanou knihu správně

vysvětluje pouze ten, kdo je v mysli blízko autoru, který ji napsal. Autorem Písma svatého je, jak věříme, Duch Svatý, proto je také svaté. A tedy autenticky chápat a vysvětlovat božské Písmo může jen ten, kdo má Ducha Božího, od něhož pochází duchovní poznání.

Toto tvrzení platí především pro posvátné texty, pro Písmo svaté. Avšak Bůh je také autorem vesmíru, viditelné přírody. Stvořil svět svým Slovem. Dal mu tedy také vlastní smysl, protože je to jeho umělecké dílo. Kdo je může chápat? Opět pouze ten, kdo má podíl na ducha autora, na Božím Duchu.

Od Boha pochází všechno, co existuje. Všechno má tedy duchovní smysl, který je otevřen pouze těm, kteří dostávají dar Ducha Svatého, kteří jsou čistého srdce, a proto vidí Boha (srov. Mt 5,8).

Tím se nesnižuje hodnota lidských věd. Oceňují se všechny jejich výsledky. Ale vyznává se, že „lidské vědy“ dovršuje duchovní věda, která jim dává smysl.

Dar zbožnosti

Říkáme-li o někom, že je „zbožný“, dosvědčujeme, že věrně plní své náboženské povinnosti. V antické době mívával termín širší smysl: je to především ctnost,

která řídí lidské vztahy. V bibli je považován za zbožného, kdo je věrný svým rodičům, příbuzným, přátelům, druhům. Proroci vybízejí lid ke zbožnosti vůči Bohu, protože je pro lid jako otec, jako přítel, jako druh. On je, jak čteme v knize Zjevení, jediný svatý, to je jediný, jenž zůstává věrný ve všech životních situacích (srov. Zj 15,4). To zahrnuje zachovávání jeho zákona a jistých náboženských úkonů. Rozumí se samo sebou, že opravdová zbožnost se nemůže omezovat na pouhé vnější úkony, na obřady, ale žije se láskou, která oživuje, jak napomínal prorok Ozeáš (srov. Oz 6,6).

A jaká má být naše zbožnost vůči lidem? Křesťan má milovat všechny. Může však být věrný všem, může všem důvěřovat? Duchovní autoři rozlišují: musíme prokázat dobro všem, přátelům i nepřátelům, ale důvěřovat můžeme jen Bohu; a jen těm z lidí, které známe a kteří zasluhují naši důvěru. Ale jak lze poznat člověka? **Každý je tajemstvím svobody a lásky.**

Právě protože je člověk tajemstvím, nelze ho poznávat podle „vědeckých měřítek“. Dostojevskij vypráví jednu legendu o křišťálovém paláci. Postavil si jej jeden vědec. Vpusť tam jen to, co je dokázané, jasné a rozumné. Co je tajemné, to je vyhozeno ven jako nehodné vědce. Přestěhuje se do tohoto domu a je na něj hrdý. Chlubí se jasností, která ho obklopuje. Ale brzo se začíná nudit, protože tam nenachází dvě věci, které obveselují život: svobodu a lásku. Tyto dvě věci nemohou být nikdy „jasné“.

Z toho uzavírá teolog Pavel Florenskij: je třeba se konečně rozhodnout, že jsou dva odlišné způsoby poznání, způsob věcí a způsob osob. Když objevujeme věci, postupujeme způsobem, který nám radil Cartesius: objeví se nejprve co je zřejmé, jasné, pak se postupuje k méně jasnému, přitom se logicky uvažuje. Nakonec jsou jen čiré domněnky, kterým příliš nedůvěřujeme. Jinými slovy stavíme křišťálový palác.

Úplně jiná situace nastane, když se setkáme s osobami. Ty nejsou nikdy jasné, jejich srdce, jejich úmysly nejsou nikdy

(Knižní tipy

Nakladatelství Portál

Portál, s. r. o., Klapkova 2, 182 00
Praha 8, t. 283 028 111, www.portal.cz
FB: nakladatelstvi.portal

Kevin O'Brien

Vidět srdcem

Praktická duchovní cvičení

Autor ukazuje, jak uskutečnit svůj potenciál tím, že vstoupíme do svých osobních zápasů s odvahou, zvědavostí, když budeme naslouchat svým nejhlubším touhám a nelekne se vlastní autenticity. Putování (s) touto knihou jsou vlastně praktická duchovní cvičení, která mají sílu změnit náš pohled na život a učinit ho lepší. Brož., 264 s., 399 Kč

Tereza Hrušková

Nekašli na sebe

Tvůj parták na cestě s emocemi

Autorka nabízí zajímavé tipy a triky, jak se hodit do „pohody“ v dnešním hektickém světě. Na konkrétních situacích ze života každého z nás autorka ukáže, jak pracovat s tím, co často stojí jako překážka na naší cestě za tím „být v pohodě“ a „mít se dobře“. Navede nás, jak se sebou můžeme pracovat tak, aby to bylo dlouhodobě udržitelné a funkční. Brož., 192 s., 349 Kč

zřejmé. Nezbyvá než jiný přístup, totiž dát jim zpočátku důvěru. Když s nimi později žijeme v důvěrném vztahu, odhalí se a dají se poznat tím, že dají svou důvěru i nám.

Počátek tohoto procesu je tedy temný. Věří se, ale nechápe. Není to riskantní? Nevznikají snad právě z této neprozíravé počáteční důvěry tragédie?

Přijme-li někdo neznámou osobu, chce, aby ji jiní doporučili jako věrnou. Ale i v takových případech se člověk často zmýlí. A přesto se proslulí „duchovní Otcové“ nemýlili, mívali totiž *cardiognosii*, poznání srdcí, četli, jak se to často dosvědčuje, v duších druhých jako „v otevřené knize“. To je jistě dar Ducha Svátého. V nějaké míře je dán všem spravedlivým a zbožným křesťanům, a proto mohou klidně zachovávat zbožnost nejen vůči Bohu, nýbrž i vůči lidem podle Ducha, který je vede.

Dar bázně Boží

Prosté použití výrazů jako: bázeň Boží, smrt, peklo děsí moderního člověka, který je považuje za přežitá středověká strašidla nebo za plod barokních kázání. Tato averze se chce ospravedlňovat učením Nového zákona o lásce, která přemáhá strach ze zavržení. Jak se zdá, i psychologické důvody nehovoří ve prospěch bázně. Jak při výchově mladých, tak ve veřejnosti se nedosáhne mravního prospěchu hrozbami.

Tvrdí, že „atmosféra strachu“ charakterizuje primitivní náboženství. Čím je vyvinutější pojem o službě Bohu, tím méně se mluví o trestech. I to je správné. Ovšem z těchto předpokladů bychom mohli odvodit závěr o dvojím náboženství: jedno pro prosté lidi a druhé pro pokročilé, jak ironicky tvrdil francouzský filosof Voltaire: „*Já nevěřím na ďábla, jsem však rád, že na něj věří můj krejčí.*“

Marcion už v prvních křesťanských stolecích chtěl ulehčit svědomí svých stoupenců. Říkal, že všechny hrozby Boha a tresty patří do Starého zákona, který naštesti už pomínul a byl nahrazen Novým.

Co nám říká křesťanské učení o bázni Boží? I my věříme, že je pravda, co říká Písmo svaté větou: „*Počátek moudrosti je bát se Hospodina*“ (Žl 110,10). Kolikrát se jen opakuje v žalmu: „*Blaze mužům, jenž se bojí Hospodina*“ (Žl 112,1). Je však zajímavé, jak je tento cit spojen s jiným typicky biblickým pojmem: sláva Hospodina. Bůh je slavný, když zjevuje svou velebnost, projevuje svou moc ve svých zázračných skutcích. Hebrejský výraz pro slávu je *kabôd*, což doslova znamená tíže. Když se zjeví sláva Hospodina, lid si uvědomí, že je třeba brát velmi vážně Boží existenci, jeho slova a to, co od nás požaduje.

Kdo získá toto pevné přesvědčení, žije v Boží bázni. V češtině máme dva výrazy: strach a bázeň. Strach z Boha je nervová slabost vyvolaná fantastickými představami. Naopak je to klidné rozhodnutí: brát vážně vážné věci a nepřikládat velkou důležitost tomu, co nemá cenu. Proto nás bázeň Boží osvobozuje od zbytečných strachů, učí nás, abychom se nebáli lidí, živlů, zvířat a ani ďáblů. Svátý Jan Klimak ukazuje, jak směšná je situace těch, kteří chtějí krást, ale utečou, protože jsou tam zlí psi, ale nebojí se Boha, který vidí špatný úmysl.

Týž autor je také přísný na skrupulózní lidi, kteří mají strach z budoucnosti, protože nevěří v odpuštění hříchů, v milosrdenství Boží vůči kajícím. Právem Písmo říká, že bázeň je pouze počátkem moudrosti. Je to první stupeň duchovního života, který vede k Boží lásce. V duchovním životě můžeme jako příklad zralosti uvést svatého Antonína Poustevníka, který na konci svého života řekl: „*Už se Boha nebojím.*“ Pochopil, že brát Boha vážně znamená milovat ho z celého srdce.

S přáním všeho dobrého se za naše Centrum pro rodinu loučím střelnou modlitbou: Duchu Svátý, znamení ohnivých jazyků, zapal v mém srdci oheň své lásky...

Srdečně a rád všem žehná

Andy Loos, jáhen

 Dobrosrdečnost papeže Františka byla vidět na každém jeho kroku

Poselství Svatého otce ke Světovému dni misií 2025

Misionáři naděje mezi národy

Drazí bratři a sestry!

Pro Světový den misií v Jubilejním roce 2025, jehož ústředním poselstvím je naděje, ^[1] jsem zvolil toto motto: „Misionáři naděje mezi národy“. Připomíná jednotlivým křesťanům i církvi, společenství pokřtěných, základní povolání být v Kristových stopách posly a strůjci naděje. Přeji všem čas milosti s věrným Bohem, který nás ve vzkříšeném Kristu obnovil „*k živé naději*“ (srov. 1 Petr 1,3–4). Rád bych zde připomněl některé důležité aspekty křesťanské misionářské identity, abychom se nechali vést Božím Duchem a zahořeli svatým zápallem pro nové evangelizační období církve, která je poslána, aby oživila naději ve světě, nad nímž visí temné stíny. ^[2]

1. Ve stopách Krista – naši naděje

Když slavíme první řádné Jubileum třetího tisíciletí, následující po Jubileu roku 2000, upíráme svůj pohled na Krista, který je středem dějin, „*stejný včera i dnes i navěky*“ (Žid 13,8). Ježíš v nazaretské synagoze ohlásil, že se Písmo naplnilo v „dnešku“ jeho přítomnosti v dějinách. Zjevil se tak jako ten, kterého Otec poslal s pomazáním Ducha Svatého, aby přinesl radostnou zvěst o Božím království a zahájil pro celé lidstvo „*milostivý rok Páně*“ (srov. Lk 4,16–21).

V tomto mystickém „dnešku“, který přetrvává až do konce světa, je Kristus naplněním spásy pro všechny, zejména pro ty, jejichž jedinou nadějí je Bůh. On ve svém pozemském životě „*procházel, prokazoval dobrodiní a uzdravoval všechny*“ od zla a od Zlého (srov. Sk 10,38), a tak navracel naději v Boha potřebným i všemu lidu. Navíc zakoušel všechny lidské slabosti, kromě slabosti hříchu, a dokonce procházel kritickými okamžiky, které mohly vést k zoufalství, jako při agonii v Getsemanech a na kříži. Avšak

Ježíš všechno svěřoval Bohu Otci a s naprostou důvěrou se podřídil jeho spásnému plánu pro lidstvo, plánu pokoje pro budoucnost plnou naděje (srov. Jer 29, 11). Tak se stal božským Misionářem naděje, nejvyšším vzorem všech, kteří v průběhu staletí plní poslání přijaté od Boha, a to i v krajních zkouškách.

Prostřednictvím svých učedníků, kteří jsou posláni ke všem národům a mysticky jsou jím provázeni, pokračuje Pán Ježíš ve své službě naděje pro lidstvo. Stále se sklání nad každým chudým, trpícím, zoufalým a zlem sužovaným člověkem, aby mu „na rány nalil olej útěchy a víno naděje“ (srov. preface „*Ježíš milosrdný Samaritán*“). Církev, společenství Kristových učedníků-misionářů, poslušna svého Pána a Mistra a se sobě vlastním duchem služby, pokračuje v tomto poslání a nabízí svůj život za všechny uprostřed národů. Ačkoli musí čelit na jedné straně pronásledování, soužení a těžkostem a na druhé straně vlastním nedokonalostem a selháním způsobeným slabostmi jednotlivých členů, je neustále podněcována Kristovou láskou, aby v jednotě s ním pokračovala na této misijní cestě a aby tak jako on a spolu s ním vyslyšela prosby strádajícího lidstva, dokonce i nářek každého stvoření očekávajícího definitivní vykoupění. To je církev, kterou Pán vždy a navždy vyzývá, aby šla v jeho stopách: „*Ne církev statická, ale církev misionářská, která kráčí s Kristem po cestách světa.*“^[3]

Nechme se proto také my inspirovat, abychom se vydali ve stopách Pána Ježíše a stali se spolu s ním a v něm znamením a posly naděje pro všechny na každém místě a v každé situaci, kterou nám Bůh dá prožívat. Kéž všichni pokřtění, Kristovi učedníci-misionáři, nechají zazářit jeho naději ve všech koutech země!

2. Křesťané – nositelé a strůjci naděje mezi národy

Při svém následování Krista Pána jsou křesťané povoláni, aby předávali radostnou zvěst tím, že budou sdílet konkrétní životní situace s těmi, s nimiž se setkávají, a stanou se tak nositeli a strůjci naděje. Vždyť „*radost a naděje, smutek a úzkost lidí naší doby, zvláště chudých a všech, kteří nějak trpí, je i radostí a nadějí, smutkem a úzkostí Kristových učedníků, a není nic opravdu lidského, co by nenašlo v jejich srdci odezvu*“^[4]

Toto slavné prohlášení Druhého vatikánského koncilu, které vyjadřuje smýšlení a styl křesťanských společenství v každé době, stále inspiruje jejich členy a pomáhá jim kráčet světem spolu se svými bratry a sestrami. Mám na mysli zejména vás, misionáře *ad gentes*, kteří jste se na základě Božího povolání vydali do jiných zemí, abyste zvěstovali Boží lásku v Kristu. Děkuji vám z celého srdce! Váš život je konkrétní odpovědí na pověření od zmrtvýchvstalého Krista, který poslal své učedníky, aby evangelizovali všechny národy (srov. Mt 28, 18–20). Připomínáte tak univerzální povolání pokřtěných stát se z moci Ducha a s každodenním nasazením misionáři mezi všemi národy a svědky velké naděje, kterou nám dal Pán Ježíš.

Obzor této naděje překračuje pomíjivé světské skutečnosti a otevírá se skutečností božským, které můžeme zakoušet již v přítomnosti. Jak již připomněl svatý Pavel VI., spása v Kristu, kterou církev nabízí všem jako dar Božího milosrdenství, není jenom „*immanentní, tj. úměrná hmotným a duchovním potřebám, [...] jež se týkají jen našeho pozemského života a plně se ztotožňují s našimi pozemskými přáními, nadějemi, starostmi a zápasy, nýbrž jde i o spásu, která přesahuje všechny tyto hranice a naplňuje se ve společenství s jedinou absolutní bytostí, s Bohem. Je to tedy transcendentní a eschatologická spása, která má počátek v tomto časném životě, ale naplňuje se ve věčnosti.*“^[5]

Křesťanské komunity, oživované touto velkou nadějí, mohou být znamením nové lidskosti ve světě, který v těch „nejrozvinutějších“ oblastech vykazuje vážné příznaky krize lidství: šířící se pocit bezradnosti, osamělost a opuštěnost starších lidí, neochota vynaložit úsilí k pomoci těm, kteří jsou našimi bližními v nouzi. V technologicky nejvyspělejších zemích se vytrácí blízkost; všichni jsme propojeni, ale nemáme mezi sebou vztah. Zaujetí efektivitou a lpění na věcech a ambicích nás vedou k sebestřednosti a k neschopnosti projevit altruismus. Evangelium, prožívané ve společenství, nám může navrátit celistvé, zdravé a vykoupěné lidství.

Proto znovu všechny vyzývám, abychom rozvíjeli činnosti uvedené v *bule k vyhlášení Jubilea* (č. 7–15), se zvláštní pozorností věnovanou lidem nejchudším a nejslabším, nemocným, starým a těm, kteří jsou z materialistické a konzumní společnosti vyloučeni. A konat je v Božím stylu: s blízkostí, soucitem a něhou, s péčí o osobní vztah s bratry a sestrami v jejich konkrétní situaci.^[6] Často to jsou oni, kdo nás učí, jak máme žít s nadějí. A prostřednictvím osobního kontaktu jim budeme moci zprostředkovat lásku soucitného Srdce Páně.

Zakusíme, že „*Srdce Kristovo [...] je živým jádrem prvního hlásání*“^[7] Když budeme čerpat z tohoto zdroje, budeme moci s prostotou nabízet naději přijatou od Boha (srov. 1 Petr 1, 21) a přinášet druhým stejnou útěchu, jakou Bůh utěšuje nás (srov. 2 Kor 1, 3–4). V lidském a božském Srdci Ježíšově chce Bůh promlouvat k srdci každého člověka a všechny přitahovat ke své lásce. „*Byli jsme vysláni, abychom pokračovali v tomto poslání: být znamením Kristova Srdce a Otcovy lásky, která objímá celý svět.*“^[8]

3. Obnovit poslání naděje

Tváří v tvář naléhavosti poslání naděje v dnešní době jsou Kristovi učedníci povoláni k tomu, aby se nejprve sami formovali a stali se „řemeslníky“ naděje a obnoviteli často rozrušeného a nešťastného lidstva.

Za tímto účelem je třeba v sobě obnovit velikonoční spiritualitu, kterou prožíváme při každé eucharistické slavnosti, a zvláště při velikonočním triduum, jež je centrem a vyvrcholením liturgického roku. Jsme pokřtěni do vykupitelské smrti a vzkříšení Krista, do Velikonoc Páně, které znamenají věčné jaro dějin. Jsme tedy „lidmi jara“, vždy s pohledem plným naděje, o který se můžeme podělit se všemi, protože v Kristu „*věříme a víme, že smrt a nenávisť nejsou posledním slovem*“ o lidském životě.^[9] Proto z velikonočních tajemství, která se uskutečňují při liturgických slavnostech a svátostech, neustále čerpáme sílu Ducha Svatého, abychom s horlivostí, odhodláním a trpělivostí pracovali na rozsáhlém poli evangelizace světa. „*Vzkříšený a oslavený Kristus je hlubokým pramenem naší naděje a při plnění poslání, které nám svěřuje, nám nebude chybět jeho pomoc.*“^[10] V něm žijeme a vydáváme svědectví o oné svaté naději, která je „*darem a úkolem pro každého křesťana*“.^[11]

Misionáři naděje jsou muži a ženy modlitby, protože „*člověk, který doufá, je člověk, který se modlí*“, jak zdůraznil ctihodný kardinál Van Thuan, který si udržel naději i v dlouhých útrapách vězení díky síle, jakou mu dodávala vytrvalá modlitba a eucharistie.^[12] Nezapomínejme, že modlitba je první misijní činností a zároveň „*první silou naděje*“.^[13]

Obnovme tedy poslání naděje, které vychází z modlitby, zvláště z modlitby s Božím slovem, a především ze žalmů, jež jsou velkou symfonií modlitby, jejímž skladatelem je Duch Svatý.^[14] Žalmy nás učí doufat v protivenstvích, rozeznávat znamení naděje a mít neustálou „misijní“ touhu, aby byl Bůh chválen všemi národy (srov. Ž 41,12; 67,4). Modlitbou udržujeme jiskru naděje, kterou v nás zažehl Bůh, aby se stala velkým ohněm, jenž osvětluje a zahřívá všechny kolem nás, a to i konkrétními činy a gesty inspirovanými samotnou modlitbou.

A konečně evangelizace je vždy komunitním procesem, stejně jako sama křesťanská naděje.^[15] Tento proces nekončí prvním hlášením a křtem, ale pokračuje budováním křesťanských společenství prostřednictvím doprovázení každého pokřtěného na cestě evangelia. V moderní společnosti není příslušnost k církvi nikdy skutečností získanou jednou provždy. Proto je misijní činnost spočívající v předávání a formování zralé víry v Krista „*paradigmatem každého díla církve*“,^[16] dílem, které vyžaduje společenství modlitby a činnosti. Znovu chci zdůraznit misijní synodalitu církve, stejně jako službu Papežských misijních děl při prosazování misijní odpovědnosti pokřtěných a podpoře nových místních církví. A vybízím vás všechny, děti, mládež, dospělí i starší, abyste se aktivně podíleli na společném evangelizačním poslání předáváním svědectví svého života a svou modlitbou, svými obětmi a svou štědrostí. Za to Vám srdečně děkuji!

Milé sestry a milí bratři, obraťme se k Panně Marii, Matce Ježíše Krista, naší naději. Jí svěřme své přání pro toto Jubileum a pro nadcházející roky: „*Kéž se světlo křesťanské naděje dostane ke každému člověku jako poselství Boží lásky, která je pro všechny! A kéž se církev ve všech částech světa stane věrohodným svědkem této zvěsti!*“^[17]

Dáno v Římě u sv. Jana v Lateránu dne 25. ledna 2025, na svátek Obrácení svatého Pavla, apoštola

František)

1 František, bula k vyhlášení Jubilejního roku 2025 *Spes non confundit*, č. 1.

2 Srov. František, enc. *Fratelli tutti*, č. 9–55, Praha, Karmelitánské nakladatelství 2021.

3 František, homilie při závěrečné mši řádného generálního shromáždění biskupské synody, 27. října 2024.

4 2. vat. koncil, konst. *Gaudium et spes*, č. 1, in: *Dokumenty II. vatikánského koncilu*, Kostelní Vydří, Karmelitánské nakladatelství 2002.

5 Pavel VI., apoštol. exhort. *Evangelii nuntiandi*, č. 27, Praha, Zvon 1990.

6 Srov. František, apoštol. exhort. *Evangelii gaudium*, č. 127–128, Praha, Paulínky 2014.

7 František, enc. *Dilexit nos*, č. 32.

8 František, promluva k účastníkům generálního shromáždění Papežských misijních děl, 3. června 2023.

9 Srov. František, katecheze, 23. srpna 2017.

10 *Evangelii gaudium*, č. 275.

11 *Naděje je světlem v noci*, 7, Vatikán 2024.

12 Srov. F. X. Nguyen Van Thuan, *Il cammino della speranza*, č. 963, Řím 2001.

13 František, katecheze, 20. května 2020.

14 Srov. František, katecheze, 19. června 2024.

15 Srov. Benedikt XVI., enc. *Spe Salvi*, č. 14, Praha, Paulínky 2008.

16 *Evangelii gaudium*, č. 15.

17 Bula *Spes non confundit*, č. 6.

(Knižní tipy

Nakladatelství Paulinky

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1
t. 224 818 757, objednavky@paulinky.cz
www.paulinky.cz

Brigitte Endresová

Jáchym a Desatero

Desetiletý Jáchym dostal za úkol naučit se Desatero a pochopit, k čemu je dobré. Jenže nějaká příkázání pro něj nejsou zdaleka tak zajímavá a zábavná jako model letadélka, který chce spolu se svým dědou v nejbližších dnech postavit. A vůbec, proč by mu měl Bůh pořád něco přikazovat? Naštěstí je tu dědeček, který Jáchymovi ukazuje, že stavět letadélko bez návodu a žít bez Desatera je v lecčem velmi podobné. *Váz., 128 s., 249 Kč*

Paul Glynn

Píseň pro Nagasaki

Příběh konvertity Takašiho Nagaie

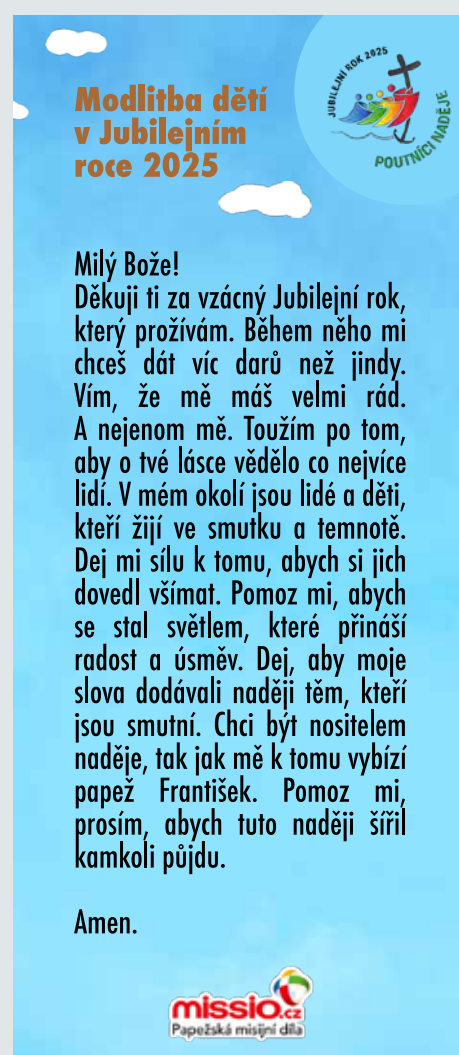
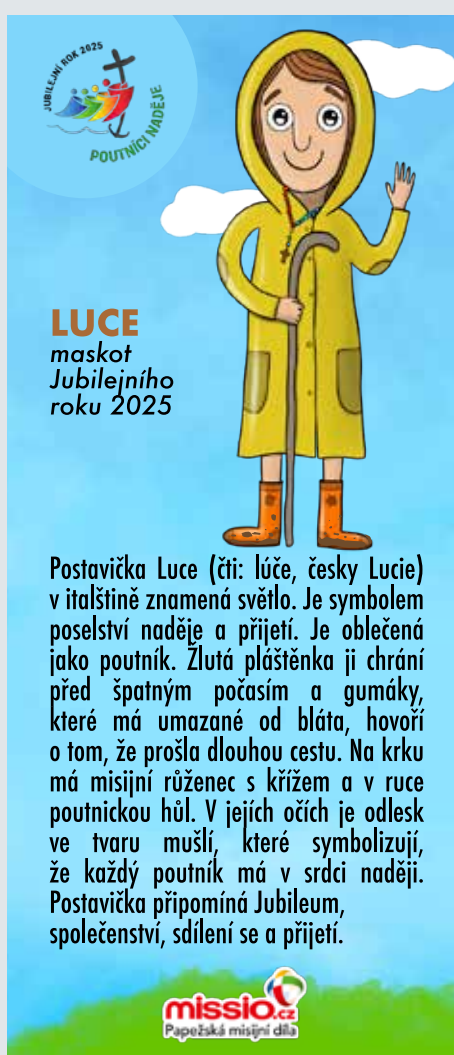

Takaši Nagai (1908–1951) je považován za „Gándhiho Japonska“. Byl to lékař a vědec, průkopník radiologie v Japonsku. V mládí konvertoval z ateismu ke křesťanství. Byl jedním z mála přeživších jaderné katastrofy z 9. srpna 1945. Dnes už probíhá proces jeho blahořečení. *Brož., 368 s., 399 Kč*

Modlitba dětí v Jubilejním roce 2025

Papežská misijní díla nabízí kartičku s modlitbou pro děti a obrázkem postavičky Luce. Ta je oficiálním maskotem Jubilejního roku 2025, pochází z dílny italského ilustrátora Simoneho Legna a je symbolem naděje a přátelství. Její poutnický vzhled má hlubokou symboliku: žlutá bunda chrání před nepřízní počasí, zablácené boty svědčí o stovkách ušlých kilometrů a poutnická hůl je nepostradatelným společníkem na cestách. Na krku jí visí misijní kříž, který připomíná smysl každé pouti. Výrazným prvkem jsou její oči – září radostí z vykonané cesty, ale především světlem, Luce - Lucie, které v sobě nese naději.

Kartičku s modlitbou pro děti si můžete objednat v Národní kanceláři PMD na čísle telefonu 604 838 882.

missio.cz
Papežská misijní díla
www.missio.cz

Na Kropáčce 30/1
500 03 Hradec Králové
IČO: 736340051
č. účtu: 72540444/2700
☎ +420 604 838 882

Daránek pomáhá dětem

Daránek je dobročinná kampaň na pomoc potřebným dětem, kterou pořádá Charita Česká republika od 15. května do 30. června 2025 u příležitosti Mezinárodního dne dětí. Jméno Daránek má podle darů, které umožní znevýhodněným dětem příznivější start do života.

Aby to ti nejmenší měli co nejlehčí

„Říkají mi DARÁNEK podle darů, které jako beránek nosím dětem. Jsem vždycky tam, kde mě maličci potřebují. Připojte se se mnou k vlně dobrých skutků a podpořte moje poslání.“

Letos bude Daránek pomáhat již popáté. V naší diecézi podpoří děti z Nízkoprahového zařízení pro děti a mládež Střelka a děti z pěstounských rodin, kterým pomáhá Oblastní charita Dvůr Králové. Rádi bychom s vaší pomocí těmto znevýhodněným dětem darovali výlety za poznáním, kde získají nezapomenutelné zážitky se svými vrstevníky.

Darujte zážitky znevýhodněným dětem

Děti, které navštěvují charitní centrum Střelka, a děti z pěstounských rodin mají start do života náročnější, než jejich vrstevníci. Mnohé z nich nikdy nebyly na prohlídce hradu či zámku, na koupališti nebo v ZOO, ani nejely na výlet vlakem. Díky vaší podpoře budou mít děti ze znevýhodněných a pěstounských rodin šanci zažít to, co jejich vrstevníci zažívají běžně.

Do sbírky Daránek pomáhá dětem lze přispět na účet 44665522/0800 u České spořitelny, VS 91195.

Darovat lze i QR platbou či online na www.daraneck.cz, kde můžete podpořit přímo náš **záměr číslo 5 – Oblastní charita Dvůr Králové – zážitky pro děti ze znevýhodněných a pěstounských rodin.**

Děti by si od Daránka přály výlet do ZOO, na rafty na Malé Skále, do herní krajiny Pecka nebo do rodinného zábavného parku Tongo Hradec Králové. Zážitky ze společných výletů posílí jejich sebevědomí i všestranný rozvoj a budou je provázet celý život.

Děkujeme vám za každý příspěvek!

Oblastní charita Dvůr Králové, www.dk.charita.cz)

Oblastní charita Dvůr Králové

DARUJTE ZÁŽITKY DĚTEM, KTERÉ SI JE NEMOHOU DOVOLIT

Váš příspěvek umožní výlety pro děti ze znevýhodněných a pěstounských rodin, kterým pomáhá Oblastní charita Dvůr Králové

Děkujeme vám za každý dar!

DARÁNEK POMÁHÁ DĚTEM

QR Platba

Jak pomáhal Daránek loni?

V roce 2024 se díky Daránkovi podařilo uskutečnit vzdělávací a kreativní aktivity pro děti a rodiny, kterým pomáhá Oblastní charita Havlíčkův Brod.

Do sociálně aktivizační služby Šipka pro rodiny s dětmi byly zakoupeny dva tablety, které rozvíjí mediální gramotnost dětí. Podporují jejich dovednosti v matematice, angličtině či logickém myšlení, a také je učí bezpečnému pohybu na internetu. Pracovníci s dětmi využívají aplikace jako je Abeceda pro děti, matematická cvičení nebo nástroje pro zlepšení anglické výslovnosti. Tablety jsou pravidelně využívány u 20 rodin a pomáhají i při plnění školních úkolů, což výrazně usnadňuje přístup ke vzdělání. Děti z Nízkoprahy Sešlost získaly také materiál na vánoční tvoření.

Velké poděkování patří všem, kteří se do projektu zapojili. Vaše pomoc má skutečný dopad na životy dětí a rodin, které to nejvíce potřebují.

Více také na www.hk.caritas.cz a www.daraneck.cz.

Jana Karasová s přispěním kolegů z regionálních Charit)

Adopce na dálku slaví 25 let pomoci

Už celé čtvrtstoletí pomáhá hradecká Diecézní charita dětem z nejchudších indických rodin, aby se mohly vzdělávat ve svém kulturním prostředí. Na projektu Adopce na dálku spolupracuje od počátku s indickou diecézí Belgaum a od roku 2005 také s arcidiecézí Bangalore ve státě Karnátaka. Děkujeme všem našim dárcům, kteří od roku 2000 podpořili tisíce chudých indických dětí na cestě ke vzdělání a dali jim naději na lepší život.

„Dlouhodobá podpora dárců má smysl. Z absolventů projektu se v řadě případů stávají učitelé, zdravotní sestry, účetní nebo strojní inženýři. Dnes jsou z nich sebevědomí lidé, kteří se dokážou postarat o svoje rodiny a jsou přínosem pro celou indickou společnost,“ říká Vojtěch Homolka z Diecézní charity Hradec Králové, vedoucí projektu Adopce na dálku.

Štafeta dobra a naděje pokračuje dál

V Indii podporuje Diecézní charita také vzdělávání, výstavbu bydlení a léčbu nemocných v chudých oblastech. Většina projektů se uskutečňuje díky dárcům Tříkrálové sbírky.

- **Vzdělávací centra pro děti** – stovky dětí z chudých rodin v arcidiecézi Bangalore mohou docházet na bezplatné doučování do 30 vzdělávacích center,

◀ Díky pomoci českých dárců mohou děti ze vzdálených vesnic v indické oblasti Kittur dojíždět do školy autobusem. Foto: Adopce na dálku Diecézní charity HK

- kde jim lektori pomáhají i s domácími úkoly.
- **Kvalifikační kurzy** – v arcidiecézi Bangalore podporujeme kvalifikační kurzy, kterými každý rok prochází stovka mladých lidí, aby našli lepší uplatnění na pracovním trhu jako řidiči či švadleny.
- **Školní autobus** – díky pomoci českých dárců mohou děti ze vzdálených vesnic dojíždět do venkovské základní a mateřské školy Our Lady of Rosary v indické oblasti Kittur nedaleko města Belgaum.
- **Univerzita** – desítky mladých Indů z nemajetných rodin v diecézi Belgaum získaly díky projektu Univerzita vysokoškolské vzdělání a dnes jsou z nich zdravotní sestry, porodní asistentky, učitelé nebo inženýři.

- **Škola a internát v Karadi** – děti z této odlehle venkovské oblasti Belgaum se těší na novou školu sv. Josefa, jejíž výstavba právě probíhá. Školákům ze vzdálených vesnic už slouží internát, který byl rozšířen díky podpoře českých dárců.
- **Domky pro chudé** – od roku 2003 se podařilo postavit nebo opravit přes 200 domků pro chudé indické rodiny s dětmi.
- **Projekt Podpora zdraví** umožňuje operaci nebo léčbu dlouhodobě nemocných dětí zapojených do Adopce na dálku® a díky pomoci dárců mohou pokračovat ve studiu i chlapec Rudolf nebo dívka Nikitha, kteří onemocněli leukémií.

Každé vzdělané dítě přináší naději na lepší budoucnost. Děkujeme všem dárcům za pomoc a podporu.

Srdečně vás zveme na **Setkání s biskupem Janem Vokálem a biskupy z Indie 1. května od 17:15 hod. v kostele Narození Panny Marie v Želivě.**

V příštím čísle vás budeme informovat o dubnové návštěvě biskupů z Indie v naší diecézi. Více také na www.adopce.hk.caritas.cz.

◀ Děkujeme všem dárcům, kteří za 25 let podpořili tisíce chudých indických dětí na cestě ke vzdělání. Foto: Vojtěch Homolka

(AKTUALITY)

Terénní odlehčovací služby mají vysílací středisko v Solnici

Solnice/Rychnov n. K.: Oblastní charita Rychnov nad Kněžnou zahájila 3. března provoz nového vysílacího střediska terénních odlehčovacích služeb v Solnici na adrese Poříčí 870, kde proběhl 7. března i Den otevřených dveří pro veřejnost. Středisko se podařilo zřídit díky dobré spolupráci s představiteli města Solnice a je otevřené pro zájemce o službu každý všední den od 7 do 14:30 hod.

Odehčovací služby jsou určeny pečujícím osobám, zpravidla rodinným příslušníkům, kteří na přechodnou dobu potřebují nabrat síly, aby v péči o svého blízkého mohli dál pokračovat. Charitní terénní pracovníci přijedou za seniorem přímo domů a pomůžou se vším, co bylo předem domluveno a co už senior sám nezvládne – s hygienou, převlékáním, přesunem z lůžka, podáním stravy apod. Samozřejmostí je i popovídání si, nabídka aktivizačních činností, možnost procházky v okolí bydliště. Vždy dle domluveného rozvrhu a s ohledem na aktuální potřeby a přání. Charitní pracovníci zvládnou pečovat i o klienty, kteří tráví většinu dne na lůžku a je u nich nutné předcházet komplikacím jako jsou např. proleženiny.

Rychnovská Charita poskytuje tuto péči seniorům od 65 let, kteří potřebují dlouhodobou podporu, dohled nebo péči druhé osoby. Služby jsou poskytovány v místě bydliště, 12 hodin denně, od 7 do 19 hod. Kontakt pro bližší informace: tel. 734 764 060, e-mail: zuzana.adamcova@rk.hk.caritas.cz. Více také na www.rychnov.charita.cz.

Zuzana Adamcová

Rychnovská Charita otevřela nové středisko terénních odlehčovacích služeb v Solnici. Foto: Oblastní charita Rychnov nad Kněžnou

Beseda o Charitě s žáky a studenty v Žamberku. Foto: Oblastní charita Ústí nad Orlicí

Beseda o Charitě s žáky a studenty škol

Žamberk/Ústí nad Orlicí: Co se vám vybaví, když se řekne Charita? I na to jsme se ptali dětí ze 6. a 8. třídy ZŠ 28. října v Žamberku a studentů tamní Střední gastronomické a technické školy. Naším cílem bylo vysvětlit, co Charita dělá, a že může někdy v životě komukoliv pomoci v jeho situaci.

Vyprávěli jsme jim, co dělají naše zdravotní sestřičky, jaký rozdíl je mezi pečovatelkou a osobní asistentkou, proč je pro člověka bez domova důležité umýt se, co dokážou vyrobit handicapovaní klienti v sociálně terapeutických dílnách, s čím poradí občanská poradna a poradna pro pečující, k čemu slouží kompenzační pomůcky, jak pomáháme rodinám s dětmi, které se ocitly v krizi a mnoho dalšího. Děti velmi zajímalo téma smrti a péče o umírající. Bylo patrné, že o tom chtějí slyšet a mluvit.

Děti byly aktivní, reagovaly, ptaly se. A kdoví: možná se s některými z nich v budoucnu v Charitě potkáme jako s kolegy. Bylo nám ctí potkat se s tolika vnímavými děvčaty a kluky. Děkujeme za pozvání! Více na www.uo.charita.cz.

Iva Marková, Oblastní charita Ústí nad Orlicí

Exkurze studentů v nízkoprahu pro děti a mládež Pohoda

Hořice/Jičín: Nízkoprahový klub pro děti a mládež Pohoda, který v Hořicích provozuje Oblastní charita Jičín, navštívili 1. dubna studenti prvního ročníku oboru sociální činnost ze zdejší Zemědělské akademie a gymnázia. Během exkurze se studenti seznámili s každodenním chodem centra, prohlédli si herní, studijní a relaxační zóny a zúčastnili se diskuse s odborníky na téma práce s mladými lidmi. Pracovníci klubu představili různé aktivity, jako jsou kreativní workshopy, sportovní turnaje a poradenství, a podělili se o své zkušenosti s řešením problémů, jako je sociální izolace a nízká motivace.

[Pokračování na následující straně >](#)

> Pokračování z předcházející strany

Klub Pohoda poskytuje bezpečné a podpůrné prostředí pro děti a mladé lidi ve věku 6–26 let, kteří čelí těžkým životním podmínkám. Nabízí jim prostor pro trávení volného času, pomoc při řešení osobních problémů, vzdělávací aktivity a rozvoj sociálních dovedností. Mladí lidé zde mají přístup k odborné pomoci zaměřené na prevenci rizikového chování, zlepšení vztahů a hledání možností pro budoucnost.

Exkurze studentům ukázala, jak mohou v budoucnu pomáhat mladým lidem najít cestu z obtížných životních podmínek. Věříme, že některé z nich tato zkušenost inspiruje k práci v podobných zařízeních a že se stanou součástí této důležité oblasti pomoci. Více na www.charitajicin.cz.

Renata Novotná)

(Exkurze studentů v nízkoprahovém klubu pro děti a mládež Pohoda v Hořicích. Foto: Oblastní charita Jičín)

KALENDÁŘ AKCÍ

Dvůr Králové nad Labem

Jak chutná Ukrajina

■ **6. 5. odpoledne před kavárnou Industry Caffè Bar** (nám. Republiky 3053). Přijďte ochutnat tradiční ukrajinské speciality, které pro vás s láskou připraví šikovné hospodyňky z Ukrajiny. Můžete se těšit na golubce, manty, pochoutku pampučka, legendární boršč nebo salát šuba pro slavnostní příležitosti. Nebude chybět ani osvěžující nápoj uzvar.

Ukrajinské komunitní centrum vás srdečně zve na 2. ročník této akce, která je také o sdílení kultury, přátelství a společných zážitcích.

Více na www.dk.charita.cz.

Polička

Setkání pro pečující

■ **12. 5. od 17:30 do 19 hodin, Společenská místnost Oblastní charity Polička** (Vrchlického 10). Prožíváte náročné období péče či ztráty blízkého člověka? Nabízíme vám setkání v malé skupině lidí s podobnou zkušeností, které povede zdravotní sestra a krizová interventka Mgr. Petra Křížková, DiS. a psycholog Mgr. Jakub Kozák.

Více na www.policka.charita.cz.

Beseda

„Kdy duše schází a kdy zraje ve ztrátě“

■ **20. 5. v 18 hodin, Římskokatolická farnost** (náměstí B. Martinů). Malá komorní beseda s psychologem Jakubem Kozákem, který se specializuje na podporu při ztrátě blízkého člověka.

Více také na www.policka.charita.cz.

Jičín

Dny pro rodinu

■ **15. 6., Zámecký park.** Jičínské Dny pro rodinu jsou oslavou rodiny a skvělou příležitostí setkat se s aktéry rodinné politiky v přátelském prostředí. Za Oblastní charitu Jičín se tu představí Centrum SASanka, Nízkoprahové kluby a Dobrovolnické centrum.

Přijďte si odpočinout, užít si zábavný program a načerpat užitečné informace. Vstup zdarma.

Více na www.jicin.charita.cz.

Králiky

Výstava příběhů z Indie „Štafeta dobra“

■ **květen–září, Hora Matky Boží, ambity poutního areálu.**

Janovičky u Luže

Výstava příběhů z Indie „Štafeta naděje“

■ **květen–červen, kostel Zvěstování Panny Marie.** Poznejte příběhy indických dětí zapojených do projektu Adopce na dálku® hradecké Diecézní charity.

Více na www.adopce.hk.caritas.cz.

Červený Kostelec

Exercicie – P. Anthony Saji VC

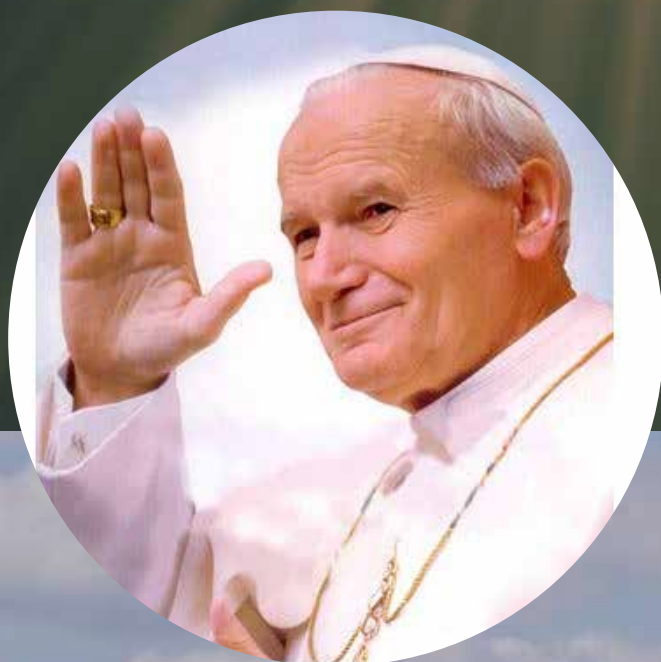
■ **29. 5.–3. 6., Červený Kostelec.** Oblastní charita a Římskokatolická farnost v Červeném Kostelci vás zvou na exercicii pod vedením P. Anthony Saji na téma „Uzdravení vírou a osvobození“. Přijďte si odpočinout a načerpat nové síly. Tlumočení zajištěno. Do programu se lze zapojit i na vybraný den.

Bližší info a registrace na www.charitack.cz.

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST
LIBICE NAD CIDLINOU

srdečně zve přátele sv. Vojtěcha na

*Slavnostní uložení relikvie
a požehnání oltáře
sv. Jana Pavla II.*
17. května 2025

10:00 mše svatá
celebruje biskup
Josef Kajnek

Aktivity Papežských misijních děl ve farnostech

(Hlinsko – Misijní koláč

(Javornice – s maskotem Jubilejního roku

(Proseč – jarní Misijní jarmark

(Proseč – Misijní klubko

(Letohrad – projekt Pohled pro misie

(Javornice – misijní křížová cesta

Papežská misijní díla

Na Kropáčce 30/1
500 03 Hradec Králové
č. ú.: 72540444/2700
tel. 604 838 882
www.missio.cz